

Farní zpravodaj

Římskokatolické farnosti Dolní Loučky, Olší a Žďárec

Číslo 8/2022

Září 2022

Chceme dorůst ve skutečné hvězdy

Smysl našeho života stojí nebo padá na dosažení svatosti. Žijeme ve společnosti, která propaguje pseudovzory a s oblibou „klebetí“ o jejich selháních. Pozitivní motivace na cestě ke svatosti hraje zásadní roli. V tomto nám mohou být zdrojem inspirací především světci.

Sherlock Holmes a doktor Watson se jednou vydali stanovat. Kolem půlnoci vzbudil Holmes Watsona: „Podívej se na hvězdy a řekni mi, co z toho dedukuješ?“ Watson se zahleděl a odpověděl: „Uvědomuji si například, že existuje spousta galaxií. A ty, Holmesi, co z tohoto krásného výhledu dedukuješ?“ „Pochopil jsem, že nám kdosi ukradl stan.“ Dvěma detektivům sice někdo vzal stan, ale získali tím pohled na hvězdnou oblohu. Lidem 21. století se přihodilo něco opačného. Jakoby nám moderní doba „ukradla“ hvězdnou oblohu, čili brání vidět lidi, kteří si pro svůj výjimečný život zaslouží pojmenování hvězdy.

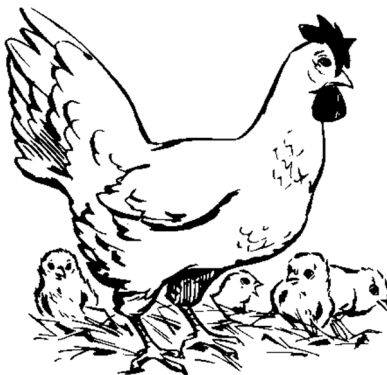
Benedikt XVI. se podělil s jednou ze svých zkušeností: „Měl jsem možnost navštívit papežskou hvězdárnu. Viděl jsem mohutné teleskopy, pomocí kterých ještě donedávna zkoumali učení otcové tajemství oblohy. Dnes je to všechno už jen v muzeu. Ne že by tyto přístroje nefungovaly, avšak osvětlení v Římě je tak intenzivní, že lze sotva ještě vidět hvězdy. Umělé osvětlení – světlo vyrobené člověkem překrylo nebeská světla na obloze. Pro naše osvětlení není možné vidět hvězdy.“

Uvedenou skutečnost lze vnímat jako výstižný obraz dnešní doby. Hodně se mluví a píše o „hvězdách“ - popstar či superstar. Pro takové hvězdy, které jsou nejednou antivzory a uměle je vytvořila média, nevidíme skutečné hvězdy, tedy lidi, kteří posunuli svět dopředu, kteří zvládli životní zkoušky na jedničku, kteří riskovali vlastní život kvůli svým bližním. Ztrácíme „výhled“ na mučedníky lásky, spravedlnosti a věrnosti, na nenápadné hrdiny, na lidi, o kterých prorok Daniel napsal: „...budou jako hvězdy na věčné věky“ (L 12, 3).

Jsi stvořený pro let

V opuštěném hnízdě mezi skalami našel horolezec orlí vejce. Přinesl ho domů a dal pod kvočnu. Po několika týdnech se spolu s kuřátkem vylíhlo i orlí mládě. Myslelo si, že je kuře, a tak dělalo všechno jako kuřata. Hrabalo v zemi, hledalo červíky a pípalo. Jednou si však všimlo na nebi krásného ptáka, který majestátně létal, a nadšeně ho sledovalo. „Kdo je to tam nahore?“ zeptalo se kvočny se zatajeným dechem. „To je orel, král oblohy, ale na něj nemysli. My nejsme jako on,“ vysvětlila kvočna. Orlí mládě zesmutnělo a sklonilo hlavu. Více na orla nemyslelo a prožilo svůj život na dvoře spolu se slepicemi.

Nesprávné vzory se mohou stát pro nás jakýmsi duchovními anesteziology. Způsobí malátnost ducha, uspí touhu po ideálech, po dosažení sobě vlastní dokonalosti, po duchovních výškách a budou nás vést k falešné spokojenosti se sebou samým, kterou vystihuje výrok: „Nejsem až tak špatný, vždyť jsou i horší.“ Hrozí, že zapomeneme na naši podvědomou touhu po Bohu a spokojíme se s nízkými životními cíli a těkavou nabídkou tohoto světa. Zvláště v dnešní době je tedy třeba aktivně vyhledávat inspirativní vzory, které nás dokážou motivovat ke snaze stát se svatým. Přičemž jde o základní povolání křesťana, jak nám to s velkým důrazem připomněl papež František v exhortaci *Gaudete et exsultate*, za privilegované vzory svatosti je třeba považovat právě ty, kteří se sami stali svatými, ať už jsou kanonizovaní (tedy papežem oficiálně prohlášeni za svaté), nebo ne. U nich nešlo jen o chvilkové nadchnutí se pro Krista, ale o celoživotní rozhodnutí. Ukazují nám správnou cestu. A pohled nahoru, na lidi žijící v duchovních výškách, nám může připomenout, že jsme stvořeni pro „let“,

a provokovat nás překročit všechna omezení. Zářivé příklady velkých mužů a žen víry v nás dokážou oživit velkou touhu po svatosti.

Svatý Bernard jednou řekl: „Musím vyznat, že když myslím na svaté, cítím se spalován velkými touhami“; a když svatý Augustin uvažoval o světcích, povzdechl si: „Když to dokázali mnozí a mnohé, proč ne i ty, Augustine?“ Psycholog Abraham Maslow říká: „Hledáš-li odpověď na otázku, do jaké výšky je člověk schopen vyrůst, nejlépe bude, když si vybereš lidi, kteří jsou neobyčejně vysokého vzrůstu, a právě ty budeš studovat. Pokud chceš získat odpověď na otázku, jak rychle je člověk schopen běžet, pak ti bude k ničemu, když budeš zkoumat průměrný vzorek lidské populace. Mnohem lepší cestou bude vybrat si olympijského vítěze a zkoumat jeho. Když chceme poznat možnosti, které má člověk v oblasti svého duchovního růstu, pak nejlepší cestou bude, když se soustředíme na ty nejsvětější z nás.“

Exemplární člověk

Samozřejmě, na cestě ke svatosti nemáme primárně následovat světce, ale především Krista. On jediný je naším vzorem a cestou do domu našeho Otce (srov. Jn 14, 6 - 7). Církevní spisovatel Tertulián dal Kristu přívlastek pedagog. Kristus se narodil a procházel postupně jednotlivými životními obdobími, aby nás naučil, jak lze svatě až božsky prožít lidský život. Stal se tak „exemplárním člověkem“. Pokud bychom se odvážili oponovat Tertuliánovi, mohli bychom namítat: Ale vždyť Kristus žil na zemi jen třiatřicet let a nemohl být zároveň profesorem, automechanikem, důchodcem, matkou, otcem, knězem... Nemohl nám ukázat příklad, jak žít svatě v každé životní etapě, v každém stavu a situaci. A právě proto nás to Kristus učí skrze své věrné, kteří mohou s apoštolem Pavlem prohlásit: „Už nežiji já, ale ve mně žije Kristus“ (Ga 2,20). Louis Evelyn velmi výstižně řekl: „Ježíš může všechny životní stavy a situace prožívat prostřednictvím těch, kteří se jím nechají proměnit. Oni mu dávají nekonečné množství různých lidských životů, a tak na vlastním těle doplňují to, co chybí Kristovu utrpení“ (srov. Kol 1, 24). Jak připomíná Milan Bubák, ve svatých je Kristus, takříkajíc, proměněn na drobné.

Pro nás bude velkou pomůckou, pokud si najdeme světce, který je nám povahou a okolnostmi života nejvíce podobný. Můžeme se od něho naučit, jak následovat Krista a jak se úspěšně potýkat s problémy. Papež František doporučuje, abychom se přitom neomezili jen na tzv. kanonizované svaté, ale všimli si i lidí „ze sousedního vchodu“, kteří s Boží pomocí usilovali praktikovat evangelium ve všednosti jejich života. Takové svaté jsme určitě měli možnost potkat osobně.

Snad jsme je měli v rodině, případně mezi přáteli. „Svatí ze sousedního vchodu“ jsou nám časově i geograficky nejbližší, a proto z jejich života můžeme snáze vyčíst, jak se stát svatým v našich časech a v našem prostředí.

Životopis nelze opsat

Jeníček, který se neučil nejlépe, jednou přišel domů ze školy a chlubil se mámě: „Mami, určitě dostanu jedničku z češtiny. Celou písemku do nejmenšího detailu

jsem opsal od Jožky a Jožka je nejlepším žákem ve třídě.“

„A jakou písemku jste psali?“ zeptala se máma. „Můj životopis.“

Při sledování životních příběhů velkých mužů a žen víry je třeba se vyvarovat podobnému nebezpečí. Nesmíme podlehnout pokušení „opisovat“ jejich životopis i se všemi detaily. Za to by nás učitel lidstva – Ježíš Kristus určitě jednou nepochválil, stejně jako češtinář Jožku. Musíme si uvědomit, že i světci byli pouze lidé, a tedy měli chyby. Papež František v exhortaci *Gaudete et exsultate* upozorňuje, že podrobnosti z jejich života mohou zahrnovat i pády a omyly a ne vše, co říká nějaký světec, musí být zcela věrné evangelium, proto je třeba si všimnout života světce vcelku a sledovat celou pouť jeho posvěcování (srov. GE 22).

Mechanické kopírování i toho nejúžasnějšího životního příběhu je nepřijatelné, protože Pán Bůh každého z nás stvořil jako jedinečnou bytost žijící právě ve 21. století. Bůh očekává od nás, že rozvineme své originální schopnosti, které do nás vložil, abychom pomocí nich dokázali odpovědět na některou z aktuálních výzev dnešní doby. Naším povoláním je „napsat“ svým životem originální životopis, dorůst na takového světce, který nikdy nežil a ani nebude žít na této zemi. Svědectví velkých mužů a žen víry nás mají povzbudit, motivovat, inspirovat, ale nelze je kopírovat.

Co nám svatí závidí

Raniero Cantalamessa říká, že snad jediná věc, kterou nám svatci závidí, je čas. Tedy čas, aby mohli více milovat, aby se mohli více očistit, aby se mohli stát podobnějšími Beránkovi bez poskvrny. Oni už tento čas nemají, my zatím ano. ale nevíme dokdy. A proto se povzbuzení jejich příkladem a podporování jejich

přimlívou vydejme hned dnes na cestu, která vede do života. Autor Listu Židům nás k tomu povzbuzuje slovy: „proto i my, obklopeni takovým zástupem svědků, odhodme všecku příťaž i hřích, který se nás tak snadno přichytí, a vytrvejme v běhu, jak je nám uloženo, s pohledem upřeným na Ježíše, který vede naši víru od počátku až do cíle. Místo radosti, která se mu nabízela, podstoupil kříž, nedbaje na potupu; proto usedl po pravici Božího trůnu.“ (Žid 12, 1 - 2).

Otázky k zamyšlení

Uvědomuji si s patřičnou vážností, že mé věčné štěstí stojí nebo padá na dosažení svatosti? Nehledám potěšení v zabývání se zlem, skandály či životními příběhy lidí, které mě demotivují a vedou k nezdravému omlouvání vlastních chyb? Kolik znám mužů a žen víry, jejichž životní příběhy mě fascinují? Zním takového světce, který mi je blízký povahou, problémy a může být pro mě povzbuzením, že nejsem „ztracený případ“, či inspirací při hledání strategií k sebe-překonání?

„Svatost nespočívá ve velkém poznání, ve velkém rozjímání či ve velkém přemýšlení. Tajemstvím svatosti je velmi milovat.“ (SVATÝ TOMÁŠ AKVINSKÝ)

(podle KN)

Potřebujeme Boží milost

Milost je Boží dar pomáhá žít dobrý křesťanský život. Bez milosti nemůžeme věřit, obrátit se ani konat dobro.

Z vlastní síly nemůžeme být spaseni. Šestá hlavní pravda naší víry říká: Boží milost je ke spáse potřebná. „Pokud se otevřeme Boží milosti, nemožné se stane skutečností“ (tvít papeže Františka, 27. dubna 2018). „Člověk povoláný k blaženosti, ale zraněný hříchem, má zapotřebí Boží spásy. Boží pomoc je mu poskytována v Kristu prostřednictvím zákona, který člověka řídí, a milosti, která

ho posiluje“ (KKC 1949). Abychom pochopili sílu milosti, nejprve musíme pochopit sílu hříchu. Čím lépe pochopíme, jak silný může být hřích, tím lépe si uvědomíme, jak moc potřebujeme Boží milost. Abychom našli odpověď, musíme se vydat na cestu do svého nitra, do svého svědomí. Co tam najdeme? Když jsme upřímní, musíme říci, že nejsme tím, kým bychom mohli a měli být, lidmi dobropřejnými, laskavými, oddanými celou svou duší Bohu a bližnímu.

Smutná realita

Žijeme v hříšném světě, proto potkáváme tolik zraněných lidí, vidíme tolik rozpadlých manželství a tolik zničených nebo narušených vztahů.

Tento náš svět, velký i malý, je v nepořádku: je to svět, ve kterém se nenávist, násilí a sobeckost zmocnila lidí do nevidané míry. Jsme z toho zhrzení, protože víme, že srdce člověka bylo stvořeno pro dobrotu a lásku.

Co to dokazuje, když je někdo dnes schopný chladnokrevně zabít, nebo dát zavraždit například novináře? Zlobu

a zvrhlost, pro které nemáme slov! Takové události nám způsobují oprávněný strach o život, o život našich drahých, o statečně nabytý majetek, o bezpečnost vůbec! Jinými slovy hřích je zde, mezi námi, snad i v nás; a zdá se, že se mu daří.

Samozřejmě hledáme viníka a zodpovědnost svalujeme na systémy, skupiny, společenské třídy, jednoduše na druhé. Snadno dnes obviňujeme politiky, kněze, Církev, a tím se chceme „vychytralým“ způsobem zbavit odpovědnosti za nepořádek a hřích, který již není osobním a bezprostředním, čili mým, ale neosobním a vzdáleným, a tedy cizím. Každý z nás nese určitou míru zodpovědnosti za společenství, k němuž patří, a za to, co se v tomto společenství děje. Pravda je taková, že kořen a pramen zla a hříchu je v srdci člověka, jak to Ježíš často připomíná: To, co vychází ze srdce člověka, ho poskvřňuje (srov. Mk 7,15).

Pokud jsou v mé rodině neshody, nečestnost a lež v zaměstnání, korupce na veřejných místech, nespravedlnost, chudoba a hlad v našem světě, i my všichni jsme za to nějak zodpovědní. Klást veškerou vinu jen na jiné osoby nebo

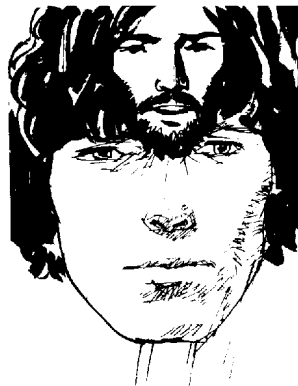
systemy je ve velké míře útěk před zodpovědností, dětinské chování: To ne já, to on!

Nikdy bychom neměli zlehčovat účinky hříchu. Kamkoli půjdeme nebo cokoli budeme dělat, vždy musíme počítat se silou hříchu. Přesto, jak říká apoštol Pavel: „Ale kde se rozmnožil hřích, tam se ještě více rozhojnila milost“ (Řím 5, 20).

Co je Boží milost?

Benedikt XVI. říká, že „milost je dotek Boží lásky“, „Milost není věc, ale Boží sebedarování člověku. Bůh nedává nikdy méně než sebe“ (YouCat, 338).

V Katechismu Katolické církve čteme, že milost „je přízeň, nezasloužená pomoc, kterou nám Bůh dává, abychom odpovíděli na jeho nabídku stát se Božími dětmi, adoptivními syny účastnými božské přirozenosti a věčného života“ (KKC, 1996). V jiné části se dozvíme, že „milost je účast na Božím životě“ (KKC, 1997). „Nezasloužený dar, kterým nám Bůh dává svůj život, vlitý Duchem Svatým do naší duše, aby ji uzdravil z hříchu a posvětil“ (KKC, 1999).

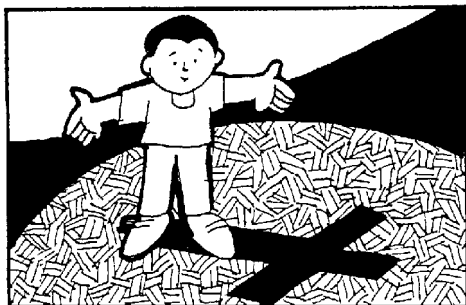
Boží milost je nadpřirozený duchovní dar, který nám Bůh dobrovolně nabízí skrze zásluhy Pána Ježíše k našemu posvěcení a spasení. Nadpřirozený proto, že přesahuje naše pozemské potřeby a je určen k zajištění věčného života. Je to duchovní skutečnost, přesahující naše smyslové poznání a chápání. Boží milost, je osobní a nezasloužený Boží dar, který nám pomáhá růst ve víře a žít svatým životem. Nemusíme si ji zasloužit. Ve skutečnosti si ji však ani nemůžeme zasloužit, protože je to dar, který Bůh s radostí předává všem, kdo k němu přicházejí. Člověk nemá žádná práva na Boží milost. Bůh nám ji dává ze své dobroty a zcela svobodně.

Proč ji potřebujeme?

Bez ní jsme „neschopni“ zajistit si věčný život. Při Poslední večeři byli apoštolové spolu s Ježíšem spojeni v jedno. Pán Ježíš je upozornil na dvě důležité věci: „zůstaňte v mé lásce“ (Jan 15, 9) a „beze mě nic nemůžete učinit“ (Jan 15, 5).

Vysvětlil to slovy: „Já jsem pravý vinný keř a můj Otec je vinař. ...Jako ratolest nemůže přinášet ovoce sama od sebe, pokud nezůstane na kmeni, tak ani vy, pokud nezůstanete ve mně... Kdo zůstává ve mně a já v něm, přináší mnoho ovoce“ (Jan 15,1-5). Odkud dostává ratolest sílu, aby rostla a rodila ovoce? Z kmene, ze kterého vyrůstá. Co se stane s ratolestí, kterou odříznou z kmene? Ušhne. Jen tehdy můžeme dělat skutečně dobro, pokud jsme s Ježíšem jedno v lásce. Jen tehdy se můžeme líbit Bohu, když žiji v Ježíši a Ježíš žije v nás. „Je třeba rozlišovat posvěcující milost (*gratia habitualis*), neboli trvalou dispozici žít a jednat podle Božího volání, a aktuální (pomáhající) milosti (*gratiae actuales*), čili Boží zásahy jak na začátku obrácení, tak v průběhu díla posvěcování“ (KKC, 2000).

Každý den si uvědomujeme, že chránit v sobě Boží život a rozvíjet jej je nad lidské síly. Člověk je velmi slabý a ve všem je odkázán na Boží pomoc. Bůh nás

nenechává napospas a uděluje nám milost pomáhající, neboť chce, aby všichni byli spaseni. Bez pomáhající milosti nejsme schopni udělat něco pro své spasení. Ježíš řekl jasně: „beze mě nemůžete dělat nic“ (Jan 15, 5).

Milost pomáhající osvěcuje rozum, abychom znali dobro; posiluje vůli, abychom konali dobro a vyhýbali se

špatnému; pohání srdce a zapaluje ho láskou, abychom Boha milovali a báli se ho urazit.

Milost pomáhající nenutí člověka konat dobro a chránit se zlého, ale ponechává lidské vůli svobodu, aby se dobrovolně rozhodla jednat tak, jak ji pomáhající milost povzbuzuje. Proto se může stát, že člověk jedná v rozporu s pomáhající milostí, že jí odporuje, odmítá spolupráci. V takovém případě člověk narušuje sílu pomáhající milosti. Milost posvěcující je Boží život v nás, který jsme přijali ve křtu. Od křtu máme tedy podíl na Božím životě a na milosti Pána Ježíše. Milost posvěcující nás očisťuje od hříchu, činí nás Božími dětmi a dědici nebe. Milostí posvěcující se dostáváme do živého spojení s Ježíšem, zůstáváme v jeho lásce a s ním žijeme svůj život. Milost posvěcující z nás tvoří chrám Ducha Svatého. „Jen smrtelným hříchem lze ztratit božský život, život milosti v nás, ne nedokonalostmi“, říká svatý František Saleský. Po spáchání těžkého hříchu může pokřtěný člověk získat posvěcující milost přijetím svátosti smíření. Bez

milosti pomáhající nemůžeme následovat Ježíše. Bez posvěcující milosti se nemůžeme líbit Bohu.

Boží život v nás

„Díky svátostem nás Bůh neustále doprovází na naší cestě, dává nám milost, čímž nás začleňuje do svého života“ (Tvítuv s Bohem 3.35). Svátost křtu nás spojila s Ježíšem, jako kmen s ratolestí. Je to podivuhodná jednota. Uskutečnilo se to, co Ježíš řekl: „Zůstaňte ve mně a já ve vás“ (Jan 15,4). A tak začal v nás nový život; život milosti, život Božího dítěte. Ježíš sám působí ve všech svátostech neviditelným způsobem, jak řekl: „beze mě nic nemůžete udělat“ (Jan 15, 5). Když je Bůh v nás a my s ním spolupracujeme, můžeme si jeho milost nejen udržet, ale také zvelebit a upevnit. Boží milost je Boží život v nás. Kde je život, tam je i růst. Boží život se v nás rozvíjí a roste, když mu dáme k tomu možnost, když svobodně přijmeme Boha a jeho lásku. V Boží milosti rosteme, když často přistupujeme ke svátostem, zejména ke svatému přijímání, ve kterém se nám dává sám původce Boží milosti, Ježíš Kristus. Svatý Jan Bosco zdůrazňuje: „Přistupujte co nejčastěji a vroucně k přijímání. Když přijímáte Ježíše do svého srdce často, milost vám tak obnoví duši, že tělo bude přinuceno poslouchat ducha.“ Při křtu kněz promlouvá k rodičům a kmotřům slovy: „Přinesli jste toto dítě ke křtu. Dobrý Pán Bůh mu dá v této svátosti nový život. Snažte se vychovávat toto dítě tak, aby se v něm božský život stále zveleboval. Chraňte ho před hříchem, neboť hřích ohrožuje Boží život v člověku.“ Nezapomínejme, že hřích v nás ničí Boží milost. Slova svatého Jana Pavla II. jsou srozumitelná: „chráňte se hříchu, který je největším neštěstím lidských dějin“. Největší zlo, které nás chce připravit o věčnou blaženost. „Buďte střízliví a bděte! Váš protivník, ďábel obchází jako řvoucí lev a hledá, koho by sežral“ (1 Pt 5, 8).

Všichni jsme nakloněni zapřít Ježíše. Svatý Justin Popovič dodává: „Člověk v tomto světě musí vyřešit problém: být s Kristem nebo být proti němu.“ Jen jeho láska, dobrota a milost nás drží v naší lásce k němu.

Nezapomínejme prosit o milost

Naučme se každý večer zpytovat si svědomí jako dobrou přípravu na svátost smíření. Vždyť když litujeme, Ježíš nám projevuje milost odpuštění i sedmašedesátkrát, je-li to třeba! “Bůh se neunaví nabídnout vždy své odpuštění pokaždé, když ho o něj žádáme“ (tvít papeže Františka, 23. září 2016). Nikdy ho neunaví pomáhat nám překonávat naše slabosti. Bůh nám dává milost a ona nás pobízí, abychom změnili svůj život. Svatý Filip Neri se každé ráno modlil: „Pane, drž i dnes nad Filipem svou ruku, protože pokud to neuděláš, Filip tě zradí.“ Jednou ukázal prstem na zločince na popravišti a řekl: „Hle, Filip Neri bez Boží milosti.“ Milost nezměnila jen život velkých světců v minulosti, ale může změnit i tebe. Svatý Vincent Pallotti konstatuje: „Nikdy si nemysli, že nedokážeš udělat to, co v Církvi učinili velcí světcí, s pomocí Boží milosti můžeš dosáhnout ještě větších věcí, neboť Bůh nás zdokonaluje nekonečným bohatstvím své milosti.“ V apoštolské exhortaci Gaudete et exsultate jsou slova „Dovol, aby milost tvého křtu přinášela ovoce na cestě svatosti. Dovol, aby bylo vše otevřeno vůči Bohu a za tímto účelem si ho zvol, rozhodni se pro Boha vždy znovu. Neztrácej odvahu, protože máš sílu Ducha Svatého, aby se to stalo možným a svatost je koneckonců ovocem Ducha Svatého ve tvém životě.“

„Kdybys uměl nazpaměť celou Bibli a výroky všech mudrců, co by ti to všechno prospělo bez Boží lásky a milosti?“ (TOMÁŠ KEMPENSKÝ)

(podle KN)

Chamtivost je zdrojem neštěstí

Chamtivost začíná zaměřeností na sebe. Vlastnictví není problém, pokud si člověk zachová vnitřní svobodu od materiálních věcí. Problém není majetek, ale neschopnost člověka se s ním podělit. Hromadění jen pro sebe zavírá oči i srdce člověka.

Něco mít, vlastnit je pro člověka více než samozřejmé. Už by si to ani neuměl jinak představit. Každý je vlastníkem něčeho a takto funguje život. Z Knihy Genesis víme, že když Stvořitel dokončil svět, tak ho předal člověku, aby se o něj staral (srov. Gn 1,27-29). Bůh je původce světa i všech darů a také lidského vlastnictví. Velikost majetku často umisťuje člověka v žebříčku společnosti.

Dává mu vážnost, důležitost a z toho se odvíjejí různé možnosti vlivu na život

v lidské společnosti i na život jednotlivců. A to v pozitivním i negativním významu. Bohaté země vždy měly větší vliv ve světě než chudé. Hlas bohatých byl vždy silnější než požadavky a potřeby chudých. Vlastnictví často vedlo lidi k neshodám a rozdělením. Abraham s Lotem se raději oddělili, neboť jejich pastýři se hádali o pastviny

(srov. Gn 13, 7 - 9). V historii často vidíme, že se vedly války pro rozšíření vlastnictví panovníků, národů nebo států. Uzavíraly se různé vojenské pakty, uskupení, smlouvy, kde se vlastnictví a jeho rozšiřování urputně sledovaly. Je to oblast, která toho hodně ovlivňuje a podmiňuje. Touha po vlastnictví jednotlivých vlivných národů zplodila boj o kolonie. Šlo o drancování slabších, okrádání o jejich nerostné bohatství a využívání je jako levnou pracovní sílu. Takto se chovaly evropské národy, a tak si zvětšovaly bohatství i vliv. Ti, co neměli kolonie, chtěli je mít a rozpoutali válku. Nyní vidíme jakoby opačný proces. Lidé z jejich bývalých kolonií chtějí žít v Evropě. Nechtějí se přizpůsobovat a dělají problémy a trestné činy. Jakási odplata za provedené zlo v minulosti.

Bohatství není automaticky zlo. Jde o to, jak bylo nabyto a jak se s ním nakládá. Když se Pán Ježíš vyjadřuje k tomuto tématu, tak on neodsuzuje bohatství, ale připoutanost k bohatství. Svátý Otec František nazval připoutání k bohatství modloslužbou. V Lukášově evangeliu chtěl nějaký člověk od Pána, aby ho rozsoudil s bratrem ohledně vlastnictví, které zdědili po rodičích (srov. Lk 12,13-21). A zde Pán zareaguje tak zvláště, když se ptá: „Človče, kdo mě ustanovil za soudce nebo rozdělovače mezi vámi?“ (Lk 12,14). Vždyť přece on je soudce. On nás bude všechny soudit. Jemu to svěřil nebeský Otec, ale tento úkol soudce a rozdělovače pozemského majetku nepřijímá, jeho odpovědí je vážná výstraha před chamtivostí a před přeceňováním významu majetku pro náš život.

Zbořím sýpky a postavím větší

Tehdy Ježíš vyprávěl podobenství o člověku, který byl bohatý a pole mu přineslo velkou úrodu, až takovou, že ji neměl kde uložit. Hledal řešení, až

dospěl k tomu, že zbourá ty sýpky, co má, a postaví si větší, a tak si zajistí svoji budoucnost v hojnosti. A najednou ho smrt odvolá z tohoto připraveného pozemského blahobytu (srov. Lk 12,16 - 21).

A k čemu mu to všechno bylo? Toto krátké podobenství z úst Pána Ježíše nám ukazuje monolog boháče. Ten nám pomáhá vniknout do jeho myšlení. Nevystupuje tam žádný vypravěč ani jiné osoby, i proto můžeme vidět, jak přemýšlí. Jak si sám zodpovídá na svou otázku. Boháč myslí jen na sebe. Všechno se točí kolem něj. V jiných podobenstvích vystupuje pastýř nebo otec nebo hospodář, a zde pouze on. Sebestřední zoufalec. Do té jeho šťastné a zabezpečené budoucnosti, kterou si připravuje, vstupuje něco hrozného. Něco nečekaného. Nějací Boží poslové přijdou požádat jeho duši. A v tu chvíli se velká cena celého jeho vlastnictví devaluje. Pro jeho budoucnost. On je označen tvrdým slovem blázen. Ten člověk zapomněl na jiný druh bohatství, který by neztratil hodnotu ani při jeho smrti. Zapomněl si ukládat na nebeský účet. I když byl bohatý, před Bohem neměl nic. Když mu pole přineslo velkou úrodu, mohl si říct: Rozdělím se s těmi, kteří mají málo; s těmi, kteří pracují na mých polích, a s jejich rodinami. A tím by vkládal na nebeský účet, který platí před Bohem. Takto by projevil dobro a lásku a začal by bohatnout i před Bohem. Pokud by jeho pohled nebyl zaměřen pouze na sebe, tak by se jeho bohatství mohlo stát požehnáním. Možností ke konání dobrých skutků. Ať máme mnoho nebo málo, důležité je nepřipoutat se na své vlastnictví a mít na zřeteli své bližní a jejich potřeby. Svátý Pavel se vyjádřil: „Dovedu trpět nouzi, dovedu mít hojnost.“ (Flp 4,12). Nezastavilo ho to v apoštolské službě a v námahách při ohlašování Pánovy blahozvěsti. Tím vyjádřil vnitřní svobodu od materiálních věcí. Je to úžasná hodnota a vítězství nad tímto nebezpečím.

Chudoba v Písmu svatém

Zajímavé je to, že chudý člověk na začátku Písma svatého není hodnocen jako dobrý. Chudý je ten, kdo se nenamáhá, málo pracuje, je neschopný se postarat o sebe, a proto je jeho život bídný. Různá požehnání, která udělovali patriarchové svým synům, zahrnovala prosbu o stáda, o žirná pole, bohatou úrodu, tedy to, co přinášelo materiální blahobyt rodinám. Pohled na chudé se

v Písmu svatém radikálně mění u proroků. V těžkém položení a v nepravostech, které zakoušejí od bohatých, najednou nacházejí zastánce a obránce a tím je sám Bůh. On se staví na jejich stranu a ujímá se jich. Pán Ježíš si chudobu vybral jako způsob svého života. Narodil se v chudé stáji, neměl kde hlavu sklonit; v řeči na hoře blahoslaví chudé, kterým patří nebeské království; je pohřben v cizím hrobě. Varuje před nebezpečím bohatství, které se může stát překážkou pro vstup do Božího království. V našich křesťanských rodinách je pro vlastnictví a jeho rozdělení mnoho zla. Mnohé rodiny jsou rozděleny, rozhádány. Mnozí sourozenci se nezdraví a nenávidí. Žízeň po majetku nekončí. Neuhasíná. Kdo má hodně, chce mít ještě víc. Postupně se stává zaslepeným a otupuje se pro ty věci, které mají hodnotu před Bohem.

Když jednou přišel bohatý mládenec, který chtěl patřit Bohu a chtěl jít jeho cestou, s otázkou, co má dělat, aby získal život věčný, tak dostal odpověď, aby zachovával přikázání. A on vyjadřuje svou touhu dělat něco víc. Žít něco víc. A dostává radu, aby se šel zbavit svého majetku (srov. Mt 19,16-22). A to ho zastaví. Navázanost na majetek promění jeho touhu a radost žít pro Boha ve smutek a odchod. Odchází smutný. Připoutanost k majetku vzdaluje od Boha. Poustevníci, mniši a řeholníci, kteří přijali Pánovu radu chudoby jako svůj životní styl, se cítí osvobozeni, uvolnění. „Pohleďte na nebeské plectvo: neseje, nežne, nesklízí do stodol, a přece je váš nebeský Otec živí. Což vy nejste o mnoho cennější?“ (Mt 6,26).

Svatý František a jeho chudoba

Svatí nám pomáhají vnímat a chápat evangelium skrze své postoje. Hodnotu chudoby oproti nebezpečnému bohatství můžeme zřetelně vidět u svatého Františka z Assisi.

V Bazilice svatého Františka v Assisi ve středním kostele je zajímavá freska, která ukazuje sňatek svatého Františka se zvláštní nevěstou a tou je chudoba. Tu si František vyvolil, zamiloval a přijal ji za společnici na celý svůj život.

V pozadí je muž, který hází kámen a zahání tuto nevěstu co nejdál od svého příbytku, aby se nikdy nepřiblížila k němu a jeho rodině. Tuto potupenou ctnost objevuje svatý František jako svou milovanou, kterou si volí, a spolu s ní chce slavit a napodobovat Pána. Bylo to v dobách, kdy tato ctnost byla zapomenuta i v Církvi. I biskupové a kardinálové ji zaháněli od svých příbytků co nejdál. On všechny řeholní sliby – chudobu, čistotu a poslušnost – chápal jakoby na podkladě chudoby. Nejen chudobu od materiálních věd, ale i slib čistoty bral

jako chudobu, že jde o vzdání se lidské lásky a rodiny v užším smyslu. I slib poslušnosti bral jako chudobu ve smyslu, že jde o zřeknutí se sebe, své vůle jako nejvyšší oběti. Odevzdání se do rukou představeného. Tím následuje Pána, „který sám sebe zmařil, vzal na sebe způsob služebníka, stal se jedním z lidí. A podle podoby byl pokládán za člověka“ (Flp 2,7). Apoštol Petr, když u brány do chrámu spatřil ochrnutého člověka, řekl mu: „Stříbro a zlato nemám, ale co mám, to ti dám: Ve jménu Ježíše Nazaretského vstaň a chod!“ (Sk 3, 6). Čili Petr nebyl bohatý na hmotné věci, ale na duchovní dary, skrze které sloužil lidem. To je význam a role Církve.

Stále je dobré přehodnocovat si své vztahy a postoje, abychom byli schopni korigovat je podle evangelia. Zkoumejme i tuto oblast našeho života, aby se nestala přítěží a překážkou naší spásy, ale abychom měli před očima ten nebeský účet, který bude platný, i když opustíme tento svět. Abychom se stávali bohatými před Pánem Bohem.

Je to chléb hladového, který u tebe plesniví; oblečení nahého, které máš pod zámkem; bota bosého, kterou ty nenosíš, ale ji máš; peněz chudého, který máš zakopaný. (sv. Bazil Velký)

(podle KN)

Slova Písma svatého nejsou na jedno slyšení

Písmo svaté obsahuje normy, které zásadním způsobem formovali především dějiny Evropy a její právní systém. Biblická témata a obrazy ovlivnily umění a kulturu.

Biblické texty jako Desatero, žalmy, Ježíšova blahoslavenství a podobenství nabízejí hodnoty, s kterými se mohou ztotožnit i lidé jiného vyznání nebo dokonce bez vyznání. Proto Písmo svaté tvoří duchovní poklad pro celé lidstvo.

Kniha, jejíž cena se nedá vyčíslit

V současnosti se k označení knihy knih používá nejčastější název Bible. Výraz pochází z řečtiny a v doslovném překladu znamená „knížky“. Toto označení odráží skutečnost, že před sebou nemáme jednu knihu, ale „knihovnu“, tzn. soubor spisů, které vznikaly přibližně od 10. století před Kr. až po začátek 2. století po Kr. Další název Písmo svaté znamená, že kromě vnímání literární stránky se Bible chápe jako sbírka posvátných spisů. Platí to především pro židovské a křesťanské náboženství. Písmo svaté je slovem živého Boha, které má svou stálou platnost a závaznost. Tyto svaté knihy vznikly z Boží iniciativy a působení Ducha Svatého na lidi a z této tajemné božskolidské spolupráce vzešly spisy, které hovoří o dějinách vztahu Boha k člověku, k lidstvu a ke světu. Věřící člověk tedy čte Písmo svaté s vědomím a vírou, že tyto knihy jsou Bohem chtěné a vnuknuté s cílem zjevit Boha.

Křesťanská Bible obsahuje dvě velké sbírky knih. První z nich vychází z posvátných textů židovského náboženství a druhá z nich má začátek v prvních křesťanských společenstvích. První část se obvykle nazývá Starý zákon nebo Stará smlouva. Druhou část, která se jmenuje Nový zákon, vytvořili Ježíšovi učedníci. Označení vybrali křesťané na základě slov apoštola Pavla, který v Druhém listu Korintňanům hovoří o Staré a Nové smlouvě (srov. 2 Kor 3,6-14). Zatímco první část mluví o vztahu Boha k izraelskému národu až po příchod

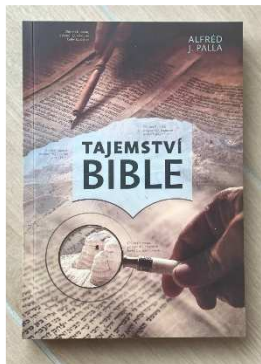
Ježíše Krista, Nový zákon podává v evangeliích nauku Ježíše Krista a její další rozvíjení, které zachycují především novozákonní dopisy.

Přídavné jméno starý vůbec není pejorativním označením. Odráží skutečnost, že tato část Písma svatého z chronologického hlediska vznikla jako první. Proto se někdy používá i výraz „první zákon“, nebo „hebrejská Písma“. Židé nazývají své svaté knihy Tanak, což je zkratka, která vznikla z písmen, která označují tři části Starého zákona: Tóra (Zákon), Neviim (Proroci), Ketuvim (Spisy). Zatímco Starý zákon je posvátný pro židovské náboženství, pro křesťany jsou rovněž posvátné obě části Bible, mezi nimiž vidí vzájemné neoddělitelné propojení. Křesťanství přijímá Nový zákon jako naplnění příslibení, která Bůh dal ve Starém zákoně prostřednictvím patriarchů, Mojžíše a proroků. Proto je Kristus středem Božího zjevení a křesťané skrze optiku Božího Syna nahlízejí na celé poselství spásy.

Pro úplnost je třeba doplnit, že Katolická církev vyznává, že Boží zjevení se nachází nejen v Písmu svatém, ale také v Tradici, kterou se rozumí ústní předávání toho, co apoštolové přijali z Kristových slov a skutků. Písmo svaté je Boží slovo zaznamenáno písemně a Tradice je Boží slovo předáno ústně. Je třeba rozlišovat různé lidské „tradice“, které postupně vznikly v oblasti liturgie nebo lidové zbožnosti v jistých obdobích, ale ty se mohou měnit nebo zaniknout.

Porozumět textu je někdy náročné

Dnešní čtenář může mít potíže se čtením zejména některých částí Starého zákona, neboť naše myšlení, ale především představa Boha a vnímání náboženství jsou nejednou vzdálené od starověkého člověka. Proto ke správnému porozumění biblických textů je třeba co nejlépe porozumět historickým okolnostem, způsobu myšlení a výrazovým prostředkům té doby, v níž ten, který autor žil. Písmo svaté je Boží slovo v lidské řeči. Bible byla napsána ve třech jazycích. Starý zákon v hebrejštině, malá část v aramejštině a jen pár knih v řečtině. Celý Nový zákon byl zapsán v řečtině. Studium těchto jazyků pomáhá porozumět nejen kultuře a myšlení dané doby, ale vede ke správnému odhalení smyslu a poselství biblických textů. Ignorování historických a kulturních skutečností, různých literárních žánrů, výrazových prostředků a odlišného obrazu světa nese s sebou riziko nesprávné interpretace.

Pro správný přístup k Písmu svatému a jeho výklad je důležitá nauka o inspiraci, neboť právě inspirace odlišuje Písmo svaté od světské literatury. Výraz pochází z latiny a doslova znamená „vdechnutí“. Označujeme jím pravdu víry, že prvním autorem Písma svatého je Bůh, ale zároveň se plně uznává důležitost lidských autorů, kteří tyto texty napsali a které nazýváme svatopisci. Přesvědčení o inspirovanosti biblických textů měl již židovský národ o knihách Starého zákona, které i první křesťané přijali, jak dosvědčují Pavlova slova v Druhém listu Timoteovi: „Celé Písmo je Bohem vnuknuté a užitečné k poučování, usvědčování, k nápravě a k výchově ve spravedlnosti, aby byl Boží člověk dokonalý a připravený na každé dobré dílo“ (2 Tim 3,16-17). Inspirace však nijak neruší svobodu člověka. Úloha lidského autora se proto nemůže chápat mechanicky a pasivně, Boží milost inspirace respektuje schopnosti svatopisce a jeho svobodu. Důkazem toho je různorodost stylu a vyjadřování, kterou vidíme u různých svatopisců. Dokument Druhého vatikánského koncilu Dei verbum o této spolupráci Boha a člověka uvádí: „K sepsání posvátných knih si však Bůh vybral lidi a použil je s jejich schopnostmi a silami, působil v nich a skrze ně, aby jako praví autoři zapsali všechno to a pouze to, co on chtěl.“ (DV 11). Uvedený citát zdůrazňuje, že neomylnost Písma svatého se vztahuje na jeho úlohu vést nás ke spáse, přičemž vychází z pevného přesvědčení, že jeho autorem je Bůh. Dokument dále připomíná, že není jeden lidský autor, ale existuje více autorů, kteří se v různých obdobích podíleli na vzniku biblických knih.

Knihy Písma svatého učí pravdu

Od nejstarších dob až po současnost zaznívají námitky vůči pravdivosti Bible. Poukazuje se na různé protiklady, protirečení a historické nepřesnosti. Zapomíná se na to, že Písmo svaté není manuálem historie, astronomie, nebo zoologie a botaniky. Na to máme přece vědecké disciplíny. V tom přetrvává někdy omyl ještě při dnešním čtení Písma svatého, že k němu chceme přistupovat pomocí metodologie, kterou používají exaktní vědy. Již zmíněný dokument Dei verbum o tom říká: „Knihy Písma jistě, věrně a bez omylu učí pravdu, kterou Bůh chtěl mít zaznamenanou v posvátných knihách pro naši spásu“ (DV 11). Pozor, neexistuje žádná dvojí pravda: jedna,

kteřá se dotýká naší víry, a druhá, kteřá se dotýká světa, jak tedy sladit mimo-biblické prameny a vědecké poznatky s biblickými zprávami?“ Řešení je poměrně jednoduché. Pamatujme, že Písmo svaté je Boží slovo, které promlouvá k lidem, ale svým obsahem a formou se váže na dobu, ve které bylo zjeveno. Způsobům tohoto vyjadřování se odborně říká literární druhy. Například v Novém zákoně jsou to genealogie, dopisy, výroky, blahoslavenství, podobenství, hymny, modlitby, katalogy ctností a neřestí atd. Každá tato forma má vlastní prostředky vyjadřování, kterým se odevzdává pravda biblického poselství, máme povinnost naučit se pochopit svatopisec a jejich dobu, jejich radosti a starosti, vcítit se do jejich myšlení a jednání.

Lépe pochopíme, když navštívíme Svatou zemi

Mnozí čtenáři mají výhradu vůči textům o násilí, které se objevují především ve Starém zákoně. Bible odráží dobu, kdy biblické texty vznikaly. Pro správné

pochopení textů o násilí a válce nelze používat kritéria hodnocení očima 21. století. Na tomto místě si však dovolím připomenout, že i naše doba navzdory různým deklaracím o lidských právech a důstojnosti člověka je plná násilí, válek a obchodování s lidmi. Bible přináší svědectví, jak Izrael vedený Boží rukou postupně vystoupil

z takového světa, který sakralizoval násilí. V Bibli můžeme vidět i postupný Boží pedagogický záměr přivést člověka ke světu bez válek a násilí. Završením je poselství Ježíše Krista, který během svého života a vrcholným způsobem v okamžiku smrti na kříži se zřekl jakéhokoli násilí.

Pro správné porozumění a výklad biblických textů je nezbytná pomoc profánních věd, archeologie, geografie, etnologie, starobylých jazyků atd., neboť Písmo svaté je Božím slovem, avšak „vtěleným“ do lidského slova v konkrétním čase a prostoru. Díky archeologickým vykopávkám byly nalezeny mnohé lokality, předměty, mince, keramika, tabulky s texty atd. Přestože cílem biblické archeologie není na prvním místě dokázat správnost biblických údajů, ale zjistit historickou pravdu, přesto platí, že poznatky a údaje, které tato věda odhalí, pomáhají lépe porozumět biblickým událostem. Mnozí papeži označili pouť do Svaté země za „páté evangelium“, neboť návštěva biblických míst

napomáhá lépe pochopit dějinné a kulturní souvislosti a geografii. Mnozí poutníci dosvědčí, že po návratu z pouti čtou Písmo svaté s větším porozuměním a zájmem.

Písmo svaté přesahuje všechny vědy již způsobem řeči, nebo stejnou řečí podává děj i prozrazuje tajemství. (sv. Řehoř Velký)

(podle KN)

Učitelé Církve jsou nadčasoví

Církev od nejstarších dob při slavení Eucharistie uctívá své syny a dcery, o kterých převládá přesvědčení, že svůj život natolik posvětili vírou v evangelium, že se dokonale připodobnili jeho původci, samému Ježíši Kristu.

Život těchto křesťanů se vždy považoval za ovoce Boží milosti, Božího požehnání a všech darů, jak to nádherně vyjadřuje text písně díky *O svatých v Římském misálu*: „Neboť tebe slaví zástupy svatých a když korunuješ jejich zásluhy, korunuješ dílo své milosti.“

Duch Boží však vane, kam chce (srov. Jn 3,8), a proto různě působí v našich životech a v každém z nás; různým způsobem nás obdarovává svými dary a vede nás, abychom tomuto světu zjevovali Boží tvář. Proto životy svatých považujeme za jakýsi odlesk Boží dokonalosti, která se v tom či onom rozměru zjevuje prostřednictvím člověka žijícího v Boží milosti. Takže v lásce svatých pocítujeme lásku samotného Boha, v jejich trpělivosti Boží trpělivost, v jejich službě chudým a nemocným dotek milujícího nebeského Otce, v jejich tichosti vnímáme tichost Ježíšova Srdce, v jejich obětavosti či ochotě trpět vidíme v čistotě jejich života odraz Boží čistoty a podobně. Člověk se nikdy nevyrovná dokonalosti Boha, a určitě ne v celé její šířce a hloubce. Dokáže se jí však přiblížit v nějakém rozměru svého života podle toho, v jakém prostředí žil, jaké možnosti pro rozvoj svých schopností měl a jakými dary ho Stvořitel obdaroval.

SANT'AMBROGIO
vescovo e dottore della Chiesa

„Kategorie“ světců

Ctností je mnoho, proto je každý světec originální a vlastním způsobem svědčí o své blízkosti Bohu. Jelikož v životech svatých přece jen existovala jistá podobnost, vznikly jakési „kategorie“ světců. Nejjednodušší „seznam“ těchto titulů, s jakým se v běžném životě setkáme, najdeme v závěru Loretánských litaní, kde Marii oslovujeme titulem Královna: Královna patriarchů, proroků, apoštolů, mučedníků, vyznavačů, panen. Určitě bychom uměli doplnit i další, například obránce víry, hlasatel evangelia, apoštol milosrdenství, mučedník čistoty, i učitel Církve.

Na začátku jen čtyři biskupové

Titul učitel Církve je poměrně starý a původně patřil jen čtyřem velkým biskupům Západu: sv. Augustinovi, Řehoři, Jeronýmovi a Ambrožovi. V roce 1568 k nim papež sv. Pius V. přidal čtyři velké východní otce: sv. Jana Zlatoústého, Bazila Velikého, Řehoře Naziánského a Atanáše. Později se k nim přidávali další, ještě v roce 1567 sv. Tomáš Akvinský, poté v roce 1588 sv. Bonaventura, v 18. století sv. Anselm, Izidor ze Sevilly, Petr Chryzolog, Lev Velký, a v dalších staletích i jiní biskupové, kněží, řeholníci. Jistý zlom přichází ve 20. století, kdy se do seznamu učitelů církve poprvé dostávají i svaté ženy, konkrétně v roce 1970 sv. Terezie z Avily a sv. Kateřina Sienská. V roce 1997 přibyla sv. Terezie z Lisieux a v roce 2012 sv. Hildegarda z Bingenu. V současnosti je v západní Církvi titul učitele Církve přiznán 36 světcům, jejichž seznam uzavírá sv. Řehoř z Nareku, světec Arménské apoštolské církve, kterého do tohoto seznamu zapsal 12. dubna 2015, na sté výročí arménské genocidy, papež František.

Titul vyjadřující osobitost učení

Je zajímavé, že některým učitelům Církve dějiny přidaly i zvláštní titul, který vyjadřuje hlavní rys jejich života či osobitost učení. Například sv. Augustin je *doctor gratiae* (učitel milosti), sv. Tomáš Akvinský *doctor angelicus* (andělský učitel), sv. Lev Velký *doctor unitatis Ecclesiae* (učitel jednoty Církve), sv. Bernard z Clairvaux *doctor mellifluus* (medem oplývající učitel), sv. Jan od Kříže *doctor mysticus* (mystický učitel) či sv. Terezie z Avily *doctor orationis* (učitelka modlitby).

SAN TOMMASO D'AQUINO
sacerdote e dottore della
Chiesa

I díky těmto přívlastkům cítíme originalitu každého z nich, vždyť jejich díla se liší formou i obsahem. Například sv. Řehoř či sv. Ambrož byli vynikajícími spisovateli, sv. Kateřina ze Sieny a sv. Jan od Kříže byli mystiky, sv. Augustin a sv. Robert Bellarmin bránili učení Církve, sv. Běda Ctihodný psal biblické komentáře.

Čím si titul učitele Církve zasloužili

Přesto se přímo nabízí otázka, co mají společného nebo čím si tento titul zasloužili. Hovoří se o třech podmínkách: učitel Církve se musí vyznačovat vynikajícím učením (*eminens doctrina*) a vysokým stupněm svatosti (*insignis vitae sanctitatis*). Třetí podmínkou je *Ecclesiae declaratio*, tedy prohlášení Církví, neboli papežem nebo všeobecným koncilem, i když je třeba poznamenat, že se nikdy nestalo, že by někoho za učitele Církve prohlásil koncil. Prohlášení schvaluje papež po předchozím přezkoumání písemností a učení světce Kongregací pro kauzy svatých. Takové rozhodnutí neznamená, že by nauka světce byla absolutně bezvadná v celé šíři učení Církve; mnoho z nich bylo náchylných k chybám nebo žili v době, kdy ještě učení v nějaké oblasti nebylo přesně určeno. Dokonce poslední ze seznamu, již zmiňovaný sv. Řehoř z Nareku, po celý svůj život patřil k Arménské apoštolské církvi, což vyvolalo i jistou kritiku rozhodnutí papeže Františka, protože tato církev se po Chalcedonském koncilu oddělila od zbytku křesťanství a odmítla přijmout jeho závěry. Titul učitel Církve tedy naznačuje něco jiného: ne neomylnost, ale to, že učení takového světce, ústní i písemné, je užitečné pro křesťany každé doby, tedy je nadčasové a slouží Církvi jako celku. Učitelé Církve významně přispěli k formulování teologického učení v nějaké oblasti nebo vynikali hloubkou jeho porozumění.

Ani jeden mučedník

Možná je zajímavostí, že v seznamu učitelů Církve nenajdeme ani jednoho mučedníka, ačkoli zmíněné podmínky by určitě splnili i svatí jako Ignác z Antiochie, Irenej z Lyonu, Cyprián z Kartága a další. Jakýmsi vysvětlením je to, že titul učitele Církve byl podle tradice určen vyznavačům.

Slova svatého Pavla, kterými zdůrazňuje, že ví, komu uvěřil (2 Tim 1,12), tedy obdivuhodným způsobem naplnili svatí učitelé Církve. A nejen tím, že sami věděli, komu věří, ale že toto poznání dokázali předat jiným.

A udělali to tak brilantně, že si zaslouží obdiv celé Církve. Zjevují nám tak Boží

SAN GIOVANNI DELLA CROCE
sacerdote e dottore della Chiesa

pozvání poznávat evangelium a připodobňují se Kristu, pravému a trpělivému učiteli.

(podle KN)

Zázrak ve vědecké sféře dokazuje, že podávání na ruku je duchovní zločin

Italský vědec Giulio Fanti působí jako profesor fyziky na univerzitě v Padově a zabývá se hlavně mechanickým a tepelným měřením. Je praktikujícím katolíkem. V posledních letech na sebe upozornil tím, že podrobil známé turínské plátno s otiskem mrtvého muže usmrceného přesně tak, jako Kristus podle evangelií, pokusům s ultračervenými paprsky. Výsledkem bylo, že tím učinil definitivní konec bádorům o falzifikaci plátna ve středověku. Fanti rovněž prokázal, že k tomu, aby tělo mohlo opustit rubáš a zanechat na něm otisky, bylo zapotřebí obrovské tepelné energie podobné radioaktivní, což ukazuje na Pánovo Zmrtvýchvstání. Fantiho výzkumy tak potvrzují víru katolického lidu, že člověkem na plátně je sám Božský Spasitel.

Rakouský katolický měsíčník Glaube und Kirche 5/2022 publikoval s tímto učencem rozhovor, v němž on uvádí, že kromě turínského plátna jsou předmětem jeho zkoumání též eucharistické zázraky, kterých existuje v Evropě během cca tisíce let více než stovka. Právě tyto výzkumy, kdy měl co dělat s mimořádnými, fyzikálně nevysvětlitelnými jevy, z něj učinily kategorického odpůrce podávání sv. přijímání na ruku. Řekl mimo jiné:

„Bádal jsem nad následujícím případem. V říjnu r. 2020 v jednom severoitalském kostele upadla během sv. přijímání konsekrovaná hostie na podlahu. Byla zvednuta a podle předpisů vložena do nádoby s vodou, aby se rozpustila. Jenže se zbarvila do ruda, začala z ní vytékat krev.“

Krom toho byly také navlhčenou rouškou k vytírání kalicha setřeny na podlaze úlomky sv. hostie – a opět přesně podle kanonických předpisů byla tato rouška vložena do nádoby s vodou. Během pěti dnů se na roušce objevilo velké množství malých krvavých skvrn, při dalším zkoumání dokonce pod těmi viditelnými pouhým okem se vyskytly ještě jiné, viditelné pouze pod mikroskopem. Připadalo mi to, jakoby došlo k náhlé erupci nějakého minivulkánu, z něhož vystřikují kapky krve.

Chemická analýza prokázala, že se jedná skutečně o lidskou krev. To potvrdila i další, podrobnější analýza pomocí ESMEDX (Environmental Scanning Electron Microscope – Energy Dispersive Xray spectroscopy). Další nevysvětlitelnou záhadou též je, že za normálních okolností se krev ve vodě nejpozději po roce rozpustí. Tato však nikoliv, je stále živá. Nechal jsem to zkoumat kardiology, kteří shodně konstatovali, že krev na kalichové roušce a krev, jež z ní unikla do vody, kde vytvořila samostatné rudé skvrny, patří žijícímu člověku ve strašlivé agónii, který strašlivým způsobem trpí. Dospěl jsem k závěru, že se jedná o další eucharistický zázrak a bylo pro mne velikou ctí, že jsem ho mohl se svým týmem zkoumat. Zároveň toto vrhá zcela jiné světlo na přijímání na ruku, které během covidu nařídila italská biskupská konference s nepatrnými výjimkami. Výsledek tohoto popsaného pokusu potvrzuje pravdivost slov sv. Augustina, že Kristus je přítomen i v sebenepatrnější částěčce sv. hostie. Při podávání na ruku maličké úlomky Těla Kristova padají na zem – a jsou pošlapány od lidí. Já jsem se hmatatelně přesvědčil svým bádáním, že i tyto maličké částice jsou Tělem a Krví Spasitele. Dospěl jsem k názoru, že podávání sv. přijímání na ruku je svatokrádeží, duchovním zločinem.“ To jsou slova objektivního vědce, který viděl přímo ve své laboratoři zázrak. Je mimo pochybnost, že když věřící přijímají na ruku, tak úlomky padají na zem, zvláště pak když komunikant si vloží z ruky sv. hostii do úst a odchází do lavice s rukama podél těla. Částice, jež na ruce přijímajícího ulpěly, padají na podlahu a lidé po nich šlapou. Jenže to nejsou částice, ale – jak dokazuje zázrak, s nímž se setkal prof. Fanti – autentické Tělo Kristovo, pravdivě, skutečně a podstatně, jak zní dogmatická definice tridentského koncilu. Na tradiční mši sv. a na řeckokatolické liturgii se našťestí na ruku nepodává, sama struktura obřadu to komplikuje, i když na počátku covidového podvodu byly u nás snahy zavést tuto svatokrádežnou formu i do tridentské mše sloužené ve farnosti. Na Slovensku dokonce sami řeckokatoličtí biskupové „z hygienických důvodů“ nařídili podávat na ruku. Dnes, jak se zdá, je zase všechno v normálu. Proto prosíme a naléhavě vyzýváme všechny věrné katolíky, kteří navštěvují NOM mše, aby zásadně

nepřijímali na ruku, pamětlivi výše uvedených slov prof. Fantiho. A kdyby opět došlo k nějaké hygienické totalitě, kdy někdo ze světských nebo z církevních kruhů nařídí přijímat pouze na ruku, tak odmítněte. Když vám kněz nepodá, tak přijímejte duchovně. Pán za této mimořádné situace může zařídít, aby užítky tohoto duchovního přijímání se vyrovnaly fyzickému přijímání reálného Těla Páně, neboť u něho není nic nemožného. Porovnejte obě varianty a volte, vyvolte, co je pro vaši spásu lepší: fyzicky přijímat na ruku – a tím se dopustit rouhání Spasiteli, nebo se omezit pouze na duchovní přijímání a vzdát Pánu náležitou úctu, třeba i ve formě pokání za ty, kteří ho setřásají na zem a po něm šlapou?

(PhDr. Radomír Malý - www.aplogie.info)

Nemůžeme ustupovat z požadavků

Katolická nauka v otázkách manželské plodnosti je jednoznačná v tom, že antikoncepce jakéhokoli druhu je nedovolená. Jde o věc tak vážnou, že neexistují důvody, aby antikoncepce mohla přestat být hříchem.

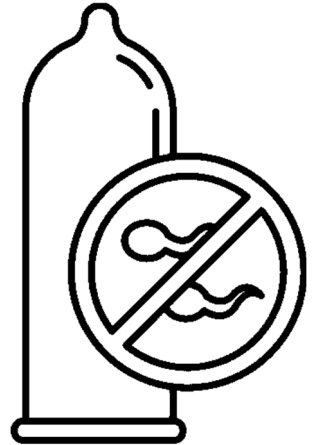
Je morální problém užívání antikoncepce, pokud už máme dvě děti a další by s jistotou způsobilo vážné zdravotní problémy ženy, dokonce ohrožení jejího života? Podotýkám, že pro zdravotní stav se absolutně nedá spoléhat na metodu neplodných dnů.

Dagmara

Problematika intimního života je aktuální a zároveň bude vždy velmi citlivé téma. Ptáte se na intimní soužití manželů poté, co lékaři již nedoporučují další těhotenství. Pokud jsem to pochopil správně, celá pozornost se soustředila na otázku, zda lze přistupovat ke svátostem poté, co budete žít intimním životem a zároveň se vyhýbat početí. Nejednou naše morální rozhodnutí totiž jaksi zbavíme jejich duchovního kontextu, ve kterém se nutně nacházejí, a uděláme

z nich čistě technickou záležitostí, například zda lze či ne přistupovat ke svátostem.

Právě jeden z hlavních klíčů k problému je důvěra v Boha. Určitě, člověk má rozum a proto nemá jednat naivně, jako by ho ani nepoužíval, ale nejkrásnější a nejjistější cesta je naplno používat rozum, a zároveň důvěřovat Bohu, jako by vše záviselo jen na něm. V tom spočívá skutečné umění žít, které je náročné a učíme se mu během celého života. Důvěrou v tomto případě vůbec nemyslím jen bezhlavé rozhodnutí mít další děti. Jedná se spíše o celkový postoj k této oblasti života. Někdy se například může ukázat, že názor jednoho lékaře nevystihuje zcela reálnou situaci. I lékař se může mýlit a naopak jiný lékař by těhotenství za určitých okolností připustil.

Jelikož nemám medicínské vzdělání a neznám blíže váš zdravotní problém, nechci se v tomto směru dále pouštět do spekulací a absolutně se neodvážím vstupovat do svědomí, jak se máte rozhodnout. Je však mnoho zkušeností, jak se v názorech lékařů rozcházejí. S velkou důvěrou k Bohu bychom měli přistupovat k celé této otázce a zamýšlet se, jaké řešení má Bůh pro vás připraveno.

Katolická nauka v otázkách manželské plodnosti je jednoznačná v tom, že antikoncepce jakéhokoli druhu je nedovolená. Jde o věc tak vážnou, že neexistují důvody, aby antikoncepce mohla přestat být hříchem. Takže pokud by někdo tvrdil, že existuje situace, kdy lze používat antikoncepci a tvářit se, že nejde o hřích, není to správné. Existují pouze okolnosti, které mohou snížit takzvanou připočitatelnost skutku. To znamená, že skutek stále zůstane nedovolený, ale u dotyčné osoby vnímáme potíže s dodržováním Božího zákona, které jsou jakoby „polehčujícími okolnostmi“. Jiné je to například v případech těch, kteří z různých důvodů prostě nechtějí mít další dítě, jiné u těch, kterým to lékař nedoporučuje ze zdravotních důvodů.

Dále zde vstupuje i otázka používané antikoncepce. Mezi jednotlivými druhy antikoncepce jsou totiž z morálního hlediska rozdíly. Nejhorší jsou ty metody, které mají čistě abortivní účinek, například nitroděložní tělísko a potratové pilulky. Velmi špatná a pro ženu škodlivá je hormonální antikoncepce, která

může mít také abortivní účinek. Obě jsou ale mnohem horší než například bariérová antikoncepce (prezervativ).

V principu lze říci, že existují pouze dvě eticky správná řešení: zdrženlivost a přirozené metody. Přirozené metody vyžadují disciplínu obou manželů, dobré poznání nejen samotné metody, ale i fungování organismu a sexuality ženy. Kdo se rozhodne pro jednu nebo druhou cestu, určitě tak musí jednat v důvěře v Boží pomoc.

V případě, že se manželé rozhodnou jít cestou antikoncepce jakéhokoli druhu, nelze to považovat za správnou cestu a je to důvod k řešení ve svátosti smíření. Samozřejmě, v případě, že tak činí ze slabosti, protože si netroufají na jiné (morálně správné) řešení své situace, měli by se v pokoře obrátit na Pána Boha s prosbou o jeho milosrdenství a o pomoc, aby se přiblížili ke správnému způsobu jednání. Budu na vás pamatovat v modlitbě a prosím vás, abyste to Bohu ve velké pokoře a upřímnosti předávali. Určitě vám dá znát, jak máte jednat, a sílu kráčet v souladu s jeho vůlí.

(podle KN)

Pravda víry není subjektivním rozhodnutím

Otázka sahá k základnímu prvku křesťanské víry a zvláště ke katolické nauce, která předkládá pravdy ovlivňující formální víru člověka, ale především kontextuální propojení na praktické svědectví věřícího člověka.

Od známé jsem slyšela, že existují dogmata nezbytná pro spásu a v jiné zase není nutné věřit. Je to pravda a které to jsou?

Petra

Je vhodné si všimnout Katechismu Katolické církve, který pojem dogmatu formuluje následovně: „Učitelství církve používá plnosti své moci, kterou obdržel od Krista, když definuje nějaké dogma (článek víry), to znamená, když

předkládá závazným způsobem, který vyžaduje od křesťanského lidu neodvolatelný souhlas víry, pravdy obsažené v Božím zjevení, nebo když jako definitivní předkládá ty pravdy, které jsou s nimi nutně spojeny.“ (KKC, 88). Termín dogma pochází z řeckého *to dedogmenon* a vyjadřuje se jím to, co je pevně stanoveno. V současném teologickém vyjadřování je dogma výrokem, který je předmětem katolické víry. Dogma je Bohem zjevená a Církví vyhlášená pravda víry. Církev tuto pravdu výslovným způsobem definuje prostřednictvím řádného učitelského úřadu. Pravdu jako článek víry (dogma) může definovat, respektivně vyhlásit papež, definování dogmatu může být teologickým výstupem koncilu. První vatikánský koncil výslovně učí: Božskou a katolickou vírou je třeba věřit všemu tomu, co je obsaženo v Božím slově napsaném nebo ústně zachovaném a co Církev slavnostním prohlášením nebo řádným a všeobecným učitelským úřadem jako Bohem zjevené předkládá k uvěření.“ Z tohoto vyjádření se ukazují dva rozhodující momenty determinující pojem dogmatu. Pravda musí být Bohem zjevena a Církví vyhlášena. Z toho vyplývá, že definovaná pravda víry přísluší k úřednímu křesťanskému zjevení (Boží zjevení), a proto musí být obsažena v Božím slově. Předmětná zjevená pravda musí být explicitně nebo implicitně Bohem zjevena a musí se nacházet v pramenech Zjevení: ve Písmu svatém nebo v Tradici. Za zjevené je třeba považovat nejen ty pravdy a události, u kterých se to stalo explicitně, například: „A Slovo se tělem stalo“ (Jan 1,14), ale i takové, které jsou v Božím zjevení implicitně, jako část v celku, takže je lze jednoduchým výkladem ze Zjevení vyvodit. Tak například ve výslovně zjeveném článku víry: „Syn Boží se stal člověkem“, je zahrnuta další zjevená pravda: „Vtělený Syn Boží má lidské tělo a duši.“

V teologickém výkladu se setkáme s dogmaty, která se dotýkají pravd víry a mravů. Vycházíme-li ze skutečnosti teologického poznání obsahu dogmatu, je zřejmé, že pravdy víry nelze striktně rozlišovat na takové, v které musíme nutně věřit pro spásu, a na další, které nejsou nezbytné pro spásu. Pravda víry definovaná jako dogma není vyjádřením subjektivního rozhodnutí římského biskupa nebo kolegia biskupů, kteří učí v jednotě s papežem, ale - jak bylo zmíněno - z učitelského úřadu Církve. Není možné konkretizovat dogmata z hlediska nutnosti, respektive nezbytnosti, neboť pravda nespočívá na

subjektivním akceptování jednotlivce, ale vychází z objektivní skutečnosti zjevujícího se Boha. Nezjevená pravda nemůže být Církví prohlášena za dogma, nemůže se stát článkem víry. Božskou vírou je třeba přijímat a uznávat jen to, co Bůh zjevil, a proto jen neomylná Boží autorita může být důvodem pro božskou víru. Je třeba si všítat i formy církevních dokumentů. V obecné rovině je vhodné poznamenat, že pro závaznou sílu věroučného rozhodnutí je vždy směrodatná vůle Církve, jak je ona vyjádřena v příslušném dokumentu. Touha žít v pravdě a jednotě s Bohem může být pro věřícího člověka realizována v přijímání světla, které zjevuje Ježíš Kristus, jak sám řekl: „Já jsem světlo světa. Kdo mě následuje, nebude chodit ve tmách, ale bude mít světlo života“ (Jan 8,12).

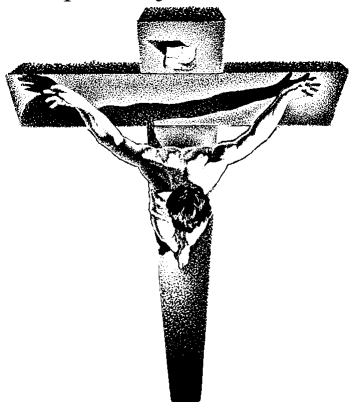
(podle KN)

Duše Kristova

V našich farnostech se vždy po sv. přijímání modlíme modlitbu „Duše Kristova“. Byl vznesen dotaz, zda by bylo možné tuto modlitbu více přiblížit, proto na stránkách Zpravodaje se o to pomocí výpisků ze stejnojmenné knihy pokusíme.

Tělo Kristovo...

Text pokračuje invokací ke Kristovu tělu. Je zjevné, že při tomto druhém zvolání není jednoznačné, na jaké Ježíšovo tělo se myslí: na ukřižované nebo eucharistické? Jinými slovy: modlící se člověk medituje nad Ježíšovým utrpením a jeho mučenou tělesností, nebo adoruje Nejsvětější svátost? Zdá se, že celkový kontext upřednostňuje první interpretaci, protože následující výrazy krev, voda, z boku, umučení, rány jsou typickou součástí ukřižování a postupně pomáhají explicitně poskládat jeho obraz. Modlící se člověk se nachází na Golgotě a přímo vede dialog s ukřižovaným Božím Synem. Ale lze přenášet tyto bolestné události Kalvárie do sou-

časnosti? Neskončily už definitivně jednou provždy (srov. Žid 9, 12; 10, 10; 1 Pt 3, 18)? Není Ježíšovo umučení jen minulou událostí? Existuje snad jakýsi zázračný stroj času, který by nám umožnil vrátit se zpět do staletí a tisíciletí, až do chvil Svatého týdne?

A právě zde se v plné míře dostává do popředí druhá interpretace, která je výsostně eucharistická. Je to právě svátostná dynamika, která zapojuje člověka do spásy, kterou Kristus uskutečnil, a pokud se věřící člověk svými schopnostmi nedokáže časově vrátit k událostem Velikonoc, je to právě její účinnost, která přichází k němu a dotýká se jeho vnitřního života. Tedy tato dvojí interpretace je pro nás vzácná, ba potřebná: explicitním předmětem modlitby je i tělo zavěšené na kříži, ale i eucharistické tělo.

Takže můžeme konstatovat, že tváří v tvář výjimečné spásonosné události (umučení) a jejího svátostného zpřítomnění (Eucharistie) modlící se osoba, kontemplující tělo ukřižované, i tělo eucharistické, vyzývá dar spásy: „Tělo Kristovo, zachraň mě!“

...zachraň mě (spas mě).

Co je však spása, záchrana? Zastavme se na chvíli u širokého významového spektra tohoto slova, které nám poskytuje každodenní život: zachránit si tvář, zachránit se před vypadnutím (např. ve sportu), zachránit se před nějakou přírodní katastrofou, neštěstím, zachránit nějaký soubor v počítači, zachránit lidský život apod.; mohli bychom uvést několik jiných příkladů. Mohli bychom říci, že slovo spása znamená záchranu od všeho negativního, co ohrožuje život člověka, podrývá jeho kořeny a uvádí do ztracení nicoty; zatímco v pozitivním smyslu slova spása znamená zachování, vykoupení, plnost života, harmonii a pevné vztahy v životě. Předmětem spásy nebo záchrany je to, co má nejvyšší cenu: život, existence každého člověka. Potřeba zachránit se hovoří o tom, že jejím středem je lidské já, které vnímáme jako nenahraditelné dobro s cílem zachránit za každou cenu vlastní život (a také život milovaných osob).

Z hlediska vykoupení má Bůh za cíl spásu člověka: spásu Izraele z egyptského otroctví a spásu či záchranu lidstva před hříchem a smrtí. Ježíš otevřeně prohlásil: „Syn člověka přišel hledat a zachránit, co se ztratilo“ (Lk 19, 10).

Prosit ukřižovaného Ježíše o spásu a záchranu je mimořádným paradoxem: Jak lze žádat toho, kdo umírá, aby nás spasil, zachránil?“ Z jakého důvodu by měl věřící prosit o pomoc někoho, kdo je odsouzen k smrti? Jednoznačně z důvodu velikonoční víry. Ježíšův kříž, který je na první pohled prohrou, je ve skutečnosti vítěznou událostí (srov. I Kor 1, 23 - 24).

„Kříž je vzácný, protože je popravčím nástrojem a současně i trofejí vítězství. Popravčím nástrojem proto, že na něm [Kristus] dobrovolně zemřel; trofejí, protože ji zvítězil nad ďáblem a jím byla poražena i smrt [...]. Kříž se stal všeobecnou spásou celého vesmíru.“ (Ondřej Krétský)

Jde tedy o tvůrčí gesto, o které věřící prosí Kristovo tělo: „Zachraň mě! Kontemповání tvé ukřižované a eucharistické tělesnosti ať je příležitostí, kterou mě ty, Pane, můžeš zachránit. Je to právě tvá zranitelnost, která uzdravuje mé touhy po všemohoucnosti a zachraňuje mě.“

Tímto způsobem i největší hříšník vnímá, že má šanci. I když se dopustíme nějakého velkého hříchu, tváří v tvář Ježíšově zraněné a přijaté tělesnosti můžeme ve čtvrté prosbě žádat o očistění, kterého bychom sami nikdy nemohli dosáhnout: „Vodo z boku Kristova, obmyj mě!“

(pokračování příště)

Biblické drobečky

Slovní spojení, která se z Bible dostala do našeho jazyka

Ať neví levice, co činí pravice

Tento biblický výrok nemyslí na politické spektrum tak, jak jej vnímáme dnes. Politickou pravici byli původně zástupci šlechty a kléru, kteří seděli ve druhé polovině osmnáctého století během francouzské revoluce ve francouzském národním shromáždění na pravé straně. To označení pak přenesli na všechny konzervativní politické strany, aby je odlišili od levice,

kteřá se v té době identifikovala se zájmy středních a nižších sociálních vrstev ve společnosti.

Tímto vyjádřením se nemyslí ani označení nedostatečné mravní vyspělosti, jako například v případě obyvatel města Ninive, kteří neuměli rozeznat, "pravici od levice". To znamená, že neuměli jasně rozlišovat mezi dobrým a zlým, mezi správným a nesprávným.

Pán Ježíš v tomto případě hovoří o prokazování dobra jiným lidem. Pokrytci v synagogách a na ulicích se okázale a manifestačně dlouho modlili a prokazovali dobro tak, aby vzbudili co největší pozornost. Doslova to okatě to „vytrubovali“, aby si jich všimlo co nejvíce lidí.

Avšak Pán Ježíš doporučuje svým následovníkům a následovnicím, že to mají dělat jinak. Mají prokazovat dobro jiným lidem ve skrytosti a nenápadně. Čili lidé, kteří se hlásí k Ježíši Kristu, mají dávat svou „almužnu (tak), ať neví tvá levá ruka, co dělá pravá, aby tvá almužna zůstala skryta“ (srov. Mt 6,3-4).

Pokud tedy vlastní levice nemá vědět, co dělá pravice, pak se to má dít ve skrytosti, aby se o tom nikdo nedozvěděl. Bůh přece vidí i ve skrytosti a dokáže odměnit i skrytého dárce. Toto je Ježíšovo doporučení pro

charitativní a dobročinnou činnost.

Avšak v dnešním pohledu je tento Ježíšův výrok je vnímán již v posunutém slova smyslu. Dnes když použijeme slovní zvrat, že „levice neví, co dělá pravice“, tak první skutečnost která nám napadne je to, že někdo vytváří nekoordinovaný zmatek, přičemž situace zůstává chaotická, nepřehledná a zmatená.

(podle Růžence)

Zadáno pro ženy

Když toužíš po bližších vztazích s rodinou...

Svatá Scholastika

Svatá Scholastika, sestra svatého Benedikta, žila v letech 480 - 543. Je patronkou dětí, které trápí křeče a záchvaty, řeholních sester, ochránkyní před bouřkou a orodovnicí za déšť. Její svátek je 10. února.

Téměř každý rodokmen má nějaké praskliny, slabá místa či dokonce zlomené větve, poškozené zatrpknutostí, hněvem a rozhořčením. Někdy je jednodušší rezignovat, než napravovat narušené vztahy. Řekneme si, že přece máme dost práce se svými vlastními dětmi a jejich výchovou a nemáme energii trápit se bratrem, sestrou či bratrancem. A co když jsou naše děti už velké a my jsme s některým z nich rozhádání? I tehdy můžeme být pokoušeni

nechat to tak a nadále se šírat pocity křivdy.

Život svaté Scholastiky nám ukazuje, že Bůh odpovídá na modlitby těch, kteří ho prosí o blízké rodinné vztahy. Bratrem svaté Scholastiky byl svatý Benedikt. Benedikt založil mužský klášter a Scholastika také vstoupila do řeholního společenství. Pravidla benediktinského řádu jim dovolovala vidět se spolu jen jednou do roka. Zvykli se setkávat v malém domku blízko kláštera.

Když se Benedikt po jedné z občasných návštěv chystal odejít, Scholastika ho prosila, aby s ní ještě zůstal. On však nechtěl. Scholastika se proto obrátila na Boha a vroucně se modlila. Okamžitě se rozpoutala obrovská bouře a Benedikt nemohl odejít. Svátá Scholastika se tak mohla radovat ze společnosti svého drahého bratra o trochu déle. Ať nám Bůh na její orodování dopřeje blízkost, po které toužíme ve svých vlastních rodinách.

Pro své bratry, pro své druhy vyhláshuji: „Budíž v tobě pokoj!“

Ž 122,8

*Svatá Scholastiko,
když se tvůj bratr chystal odejít,
prosila jsi Boha, aby mohl ještě zůstat.
Prosím, oroduj za mne,
abych se uměla s vírou obrátit na Boha,
když se ode mne odvracejí moji příbuzní.*

Dar lásky pro rodiče

32. kapitola *Láska připravuje*

*Plány jsou pilnému k užítku, ale každý, kdo se ukvapuje, bude mít nedostatek.
(Přís 21,5)*

Láska nás vyzývá, abychom okamžitě jednali, vyskytne-li se problém, vypukne konflikt nebo určité události nabere nečekaný spád. Tehdy jsme nuceni improvizovat. Je přirozené, že když vidíme, jak si naše dítě s něčím neví rady, spěcháme jeho problém vyřešit.

Ale láska je i prozíravá. Myslí dopředu a cílenou přípravou minimalizuje potenciální negativní důsledky. Láska nečeká, až plameny života popálí členy rodiny. V předstihu nainstaluje detektory kouře a hasicí systém.

Mnohé problémy, se kterými se vaše děti potýkají, je nijak zvlášť nepotrápí. Ale jednoho dne přijdou i takové. A tehdy by měli zjistit, že jim vaše láska již předem připevnila na záda padák, a proto za nimi nemusíte střemhlav skočit z letadla a zoufale doufat, že není pozdě. Nechceme přece, aby naše děti jen reagovaly na to, co je v životě potká, ale aby byly na život připravené. Aby věděly, co mohou čekat, aby byly informovány, sebejisté, zorientované. Aby při výběru životní cesty netápaly, naopak aby věděly, kudy jít. Před každou novou životní etapou a změnou si najděte příležitost sednout si se svými dětmi a vysvětlit jim, co se chystá. Objasněte jim záhady, se kterými se v danou chvíli zabývají ve své mladé duši.

Některé přípravy by se měly točit kolem důležitých událostí v rámci rodinného života. Například pohřeb může malé dítě prožívat velmi bolestně. Lidé pláčou, vidí rakev, tělo, hřbitov. Asi takové povětšinou bývají reálné obrazy, jaké vaše dítě poprvé zažilo v souvislosti se smrtí a smutkem nad ztrátou někoho blízkého.

Ale zároveň je pohřeb jedinečná příležitost, abyste během dnů či hodin, které mu předcházejí, otevřeli s dětmi Písmo svaté, vysvětlili jim, proč je smrt součástí života, poukázali na to, co Ježíš udělal, aby přemohl smrt za všechny, kteří v něho doufají. Zároveň je to čas říct jim, jak bude probíhat pohřeb a jak by se měli chovat. Láska nastaví a připraví srdce dětí na to, co má přijít, aby nezůstaly v šoku a ponechány napospas zmatečným myšlenkám a nechtěným vzpomínkám.

Také svatba s jejími typickými zvyky, půjčenými šaty a vroucími polibky dává podobnou, ale mnohem veselejší příležitost, aby rodiče mluvili s dětmi o tom, co uvidí, jak tuto událost je třeba slavit, a proč má Bůh pro zamilované v plánu manželství a založení nové rodiny.

Mezi další takové momenty patří zlomová období v životě dětí. Například ve dvanácti letech mohou rodiče spolu s dětmi oslavit začínající dospívání a vysvětlit jim, co je čeká. Takové věci se dějí ve tvém těle a takto zvládneš bouřlivé roky dospívání.

Když se dětem blíží věk potřebný k získání řidičského průkazu, měli byste je poučit o zodpovědnosti na cestách a o správném postoji k větší volnosti. Nejde jen o stylovou oslavu narozenin nebo večeři v jejich oblíbené restauraci, ale o ty vzácné události, které je třeba oslavit. Milující rodiče je nenechají přejít jen tak. Nachystají speciální večer nebo víkend, a přitom si s dětmi povídají, vyjádří jim svou podporu a pomohou připravit se na nadcházející roky.

Mezi zmiňovanými milníky jsou i další období, na které je třeba děti dobře připravit: puberta, první zaměstnání, promoce, odchod z domu, svatba. Rodiče mají tendenci uhýbat od některých témat. Ale lásce jde v první řadě o šťastnou budoucnost dětí a ví, že potřebují někoho, kdo je vybaví vším, co potřebují, aby v životě mohly činit správná rozhodnutí, morální závazky, a zaujaly zdravý postoj k pokušením, příležitostem a výzvám, kterým se jednou budou muset postavit tváří v tvář.

Rozhovory o mravní čistotě a Božím plánu se sexualitou mohou být pro ně příliš ošemetné. Ale ideální je, když si láska s dostatečným předstihem připravuje upřímnost a něžnost atmosféru, ve které se citlivé otázky dají řešit bez zbytečného napětí. Pokud nechcete, aby je do těchto otázek místo vás zasvětili jejich vrstevníci nebo okolní svět, měli byste být připraveni mluvit s dětmi o těle a duši, ale také o otázkách týkajících se opačného pohlaví.

Když se pustíte do rozhovoru, který měl snad proběhnout už dávno, ať vás odvážně vede láska i do těch záležitostí, které jsou příliš důležité na to, abyste je ponechali náhodě nebo zaručené „moudrosti“ jiných.

Láska má dětem darovat pravdu. Naučit je čerpat z naší historie a poznání, aby se nemusely prodírat tmou a jen doufat v něco lepšího. Pomoci jim vidět, jak moudrost a Boží Slovo pokaždé nabídnou mnohem lepší, spolehlivější cestu k sebeúctě a pravé lásce.

Tyto rozhovory zajisté nejsou jednorázovými debatami s dětmi, ke kterým se už nikdy nevrátíte, a budete předstírat, že ani vůbec nebyly. Naopak, měli byste je nechat dozrávat a dále rozvíjet. Možná je vaše dítě nyní ještě příliš malé, abyste ho zatěžovali některými tématy. Možná vám bude klást otázky a vy budete muset dlouho a namáhavě přemýšlet nad přiměřenými odpověďmi. Bez ohledu na to, zda děti učíte jezdit na kole nebo mluvíte o zásadách dvoření či o hospodaření s penězi, cílem je neodškrtávat si jen něco ze seznamu

splněných povinností, ale čárku po čárce vpisovat do jejich srdcí zásadní pravdy. Vy je totiž ve všech směrech připravujete na život i na úspěch.

Jako rodiče můžete se svými dětmi prožívat i spoustu bezstarostných chvil: večery strávené při společné hře, soboty, léto... A kromě vzpomínání, kolik zábavy s vámi zažily, díky vaší lásce a přípravě na život se budou moci dívat dopředu, protože jste si k nim nejednou sedli a mnohé věci jim pečlivě vysvětlili. Buďte rodiči, kteří neignorují letící šípky, ale pomáhají svým dětem zvednout štít a vytasit meč.

Udělejte si seznam důležitých témat, která byste měli se svými dětmi prodiskutovat:

vztahy, puberta, morální zásady, finance, atd.

Již nyní začněte plánovat správný čas na tyto rozhovory a zkuste se na ně připravit.

A nakonec prostě v modlitbě o moudrost a správná slova.

Když dnešní úkol splníte, odpovězte si na tyto otázky:

- ? Na jaké rozhovory jsou děti připraveny již nyní?
- ? S kterými je třeba ještě chvíli počkat, ale nelze na ně zapomenout.

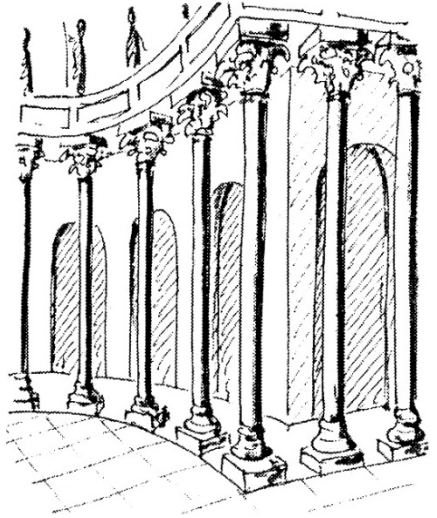
*Navršte, navršte násep, vyrovnejte cestu,
odstraňte mému lidu překážky z cesty!
(Iz 57,14)*

Pár slov pro mladé

6. Krize víry

Jsou chvíle, kdy člověk pochybuje o hodnotách, které dosud uznával. Změní úhel pohledu a věci se mu připadají úplně jinak. Pochybnost se mu zahníždí v srdci a neumí se jí zbavit. Nemá klid, ani jistotu. Svou pochybnost obvykle vloží do věty: „Věřil bych, kdyby...“

Nastává hodina temna, kterou znají i mnozí světci. Zkusme se blíže podívat, odkud mohou proudit pochybnosti a co s tím lze dělat. Následujících kapitol na toto téma bude více.

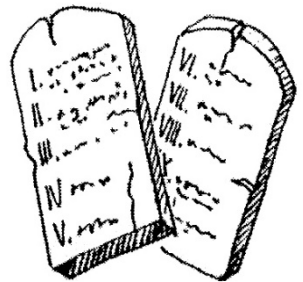
Základní pochybující otázka: „Je jen jeden?“

Nebudeš mít jiné bohy... To je část Božího přikázání. Jiní sice ani nejsou, ale lidská hloupost si jich může nadělat, kolik jen chce. Tolik, kolik má tužeb a chutí. Samozřejmě, že bůžkové nejsou praví. Jedná se o podvod a klam.

Pozor na tragický omyl

Když jsme už alespoň trochu zjistili, jaký je náš Pán, tak je Jeho hlavní přikázání o lásce poněkud jasnější...

Upozorňuje nás, komu máme sloužit. Také nás chrání před hloupostí: **Sloužit někomu, kdo neexistuje**. Věnovat čas nepodstatnému. Před **tragickými** rozhodnutími nás chrání Desatero Božích přikázání.

A nebudeš se jim klanět!

Večírek byl v plném „proudu“. Lidé se příjemně bavili. Za jedním stolem se rozvíjela velmi živá debata. Setkalo se zde několik mladých lidí, kteří se však všichni neznali. A tak se začali představovat a povídat si o svých zálibách.

„Já jsem Petr a můj život je naplněn tenisem,“ pyšnil se pěkně oblečený mladík.

„Jmenuji se Katka a já zase miluji tanec a dobré filmy...“

I ostatní se postupně představili. Jejich zájmy se točily kolem sportu, aut, cestování, počítačů, oblečení...

Byli to taková „normální“ mladí lidé. Možná všechno o sobě neprozradili... Ale kdo ví, jestli v jejich životě měl místo Ježíš? A jestli byl mezi nimi někdo, kdo by řekl: „Můj život je Ježíš.“

Kdo sedí na trůnu, ten vládne

Každý člověk má ve svém nitru určitou hierarchii hodnot. U někoho je na prvním místě kariéra, jiný by si dal pro korunu i koleno provrtat, dalšímu je bohem břicho,...

Ten, nebo to, co je na samém vrcholu, čeho si nejvíc vážím, to vládne celému mému světu. Řídí jednání člověka. Pozorujte život!

Máš v duši pohanskou svatyni?

Pokud jsou na „hoře“ pyramidy nepodstatné, nebo dokonce špatné věci, mohou nám velmi ublížit. Věnujeme jim svůj čas, své síly, pozornost, ... Celou svou bytost **zaměříme tím směrem**. A tak si vytváříme ve své duši pohanskou svatyni s novodobými bůžky.

Dopad na vesmír

Víra v jednoho Boha je velmi vážná záležitost. Zdá se, jako by Pán Bůh dokonce žárlil na to, že bych se klaněl někomu nebo něčemu jinému, než Jemu...

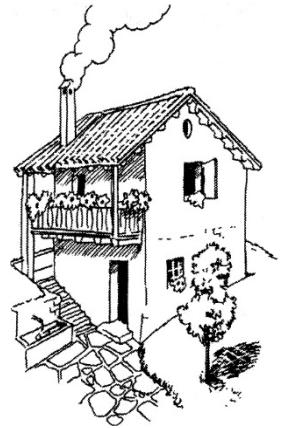
Proč taková ráznost? Copak se Pán něčeho obává? Popravdě řečeno, obává se. Ne o sebe, ne o to, že mu něco ubude, ale o nás... Ví, že budeme-li někomu jinému věnovat více času, energie, budeme-li mít někoho jiného raději než Jeho, nedopadne to s námi dobře. **Všechno jiné nás ztročí...** Proto ten Jeho rozhodný tón: „**Milovat budeš Pána Boha svého celým...**“

Jednou to pochopíš

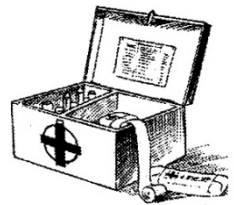
Ten, kdo miluje, chápe, proč se otec strachuje o svou dceru, která se nevrátila z diskotéky. Ten, kdo má opravdu rád, rozumí obavám mámy, když její syn jede s partou na chatu.

Kdo miluje, ten chrání svou lásku od zlého. A o to jde i nebeskému Otci. Chrání nás, a proto kvůli nám řekl: „**Milovat budeš Pána...**“

Jsme Jeho poklad

Svoboda je to nejcennější, co člověk má. Jedná se o možnost volby, rozhodnutí se pro něco. Svobodou vytváříme svou budoucnost. Jí dosahujeme cílů. Pokud se spojí moudrostí, dokážeme se připodobnit svému Stvořiteli. Můžeme být tvořiví, krásní, dokonalí, svatí... Děti, na které je hrdý. A takové nás chce mít. **A proto je žárlivý na všechno, co nás od toho odvádí.**

Láska za lásku

Bůh chce mít s námi **rodinné vztahy**. Dovolil nám, abychom ho nazývali Otec. A Jeho Syn nám prozradil, že Ho můžeme nazývat ještě důvěrněji: „Abba.“ V překladu je to tatínek.

Tak to v rodině má být

Aby rodinné vztahy rostly, obklopil nás různými pozornostmi – stvořil nám obdivuhodné věci. Tyto pozornosti by nás měly přivést k úctě, vděku, lásce, důvěrnému rozhovoru, jemnému doteku, úsměvu, mrknutí... To všechno je skryté pod slovem **modlitba**. Jí se vytvářejí rodinné vztahy.

Test: Jaká je tvá modlitba

Test je dobrý pro zjištění, **zda je Pán na prvním místě ve tvém životě**. Můžeš ho chápat i jako zpytování svědomí na téma: **Moje modlitba – moje láska**.

Zakroužkuj si odpověď, která je podle tebe nejlepší. Na závěr si spočítej body a podívej se vyhodnocení. Upozornění: Otázky jsou „vychytralé“.

1. Dobrá modlitba je především:

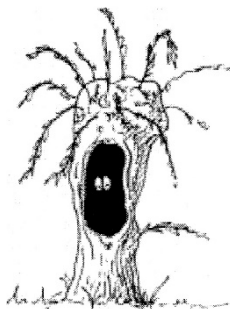
- A. vyprávění Pánu Bohu o všem, co mě trápí
- B. laskavé setkání Otce s dítětem
- C. rozhovor s Bohem

2. Při modlitbě mám mít postoj, který:

- A. mě neunavuje
- B. je pohodlný
- C. mi pomáhá komunikovat s Otcem

3. Pro modlitbu je nejdůležitější:

- A. znát Pána Boha
- B. stanovit si čas
- C. vědět o čem chci mluvit

4. Při modlitbě dochází k setkání světů. Otcova a mého. Nejdůležitější při tom je:

- A. poslouchat
- B. říci, co chci
- C. vyměnit si navzájem lásku

5. „Svatyně“, ve které dochází k nejsilnějšímu setkání se Boha s člověkem je:

- A. kostel
- B. svědomí
- C. příroda

6. Modlitba působí na výchovu člověka:

- A. s omezeným vlivem
- B. zcela nepodstatně
- C. velmi silně

7. Nejlépe se modlím tehdy, když

- A. jsem sám
- B. jsem v tichu
- C. mluvím a také poslouchám

8. Modlit se dá:

- A. jen upřímnými slovy
- B. vším, co vyjadřuje lásku k Bohu
- C. jen v tichu

9. Modlitba může trvat:

- A. pořád
- B. určitý čas
- C. dokud je ticho

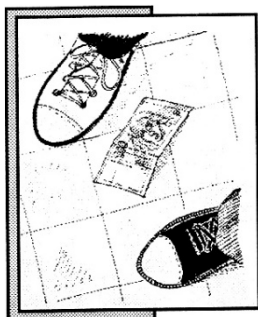
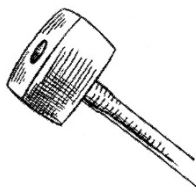
10. Modlitba je vyslyšena tehdy, když se modlí:

- A. malé dítě
- B. dobrý člověk, prosí o dobrou věc a prosí dobře: „Pane pokud chceš...“
- C. několik lidí za tutéž věc

Vyhodnocení:

1. A1, B3, C2	6. A2, B1, C3
2. A2, B1, C3	7. A2, B2, C3
3. A3, B2, C2	8. A2, B3, C2
4. A2, B1, C3	9. A3, B2, C2
5. A2, B3, C2	10. A2, B3, C2

16 - 20 bodů

Pokud ti sem – tam vzniknou myšlenky: „Proč by měl být Pán u mě na prvním místě? Proč se modlit?“ Zkus si po chvíli rozmýšlení odpovědět sám. Já se tě jen zep-tám: „K čemu je přátelství? Věříš v potřebu pravdy a spravedlnosti ve světě?“ Pán to zajišťuje. Z tvého výsledku to úplně tvrdit nelze. Proto!

Neber modlitbu jen jako prosbu nebeského Otce o ka-pesné. Ani jako automat na úspěch: ty hodíš modlitbu a stane se ti, o co jsi prosil. Bůh ví, kolik a co ti má dát. Zbav se formalismu v modlitbě. **Hledej lásku Pána k tobě a pokročíš v duchovním životě.**

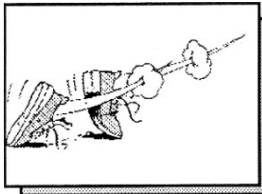

21 - 25 bodů

Snazíš se... Ale abys věděl, v modlitbě nejde jen o to: Mít si s kým promluvit. Říká se, že zvyk je železná košile. Někdy nám může pomoci, ale někdy nám také může bránit v rozvoji vztahu. **Proto se neboj hledat nové cesty k Pánu Bohu.**

Podstatná věc při modlitbě je znát Pána Boha. Vždyť v modlitbě **jde o vztah mezi dvěma osobami.** Mezi tebou a Bohem. A neznáš-li Pána, je pro tebe těžké vytvořit vztah plný lásky s neznámým.

Tady jsou tvé rezervy. Tady začni s nápravou. Pokud Ho objevíš, Jeho nádhera tě jistě fascinuje a ty Ho dáš na první místo ve svém životě.

26 - 30 bodů

Děkuj Pánu Bohu, že ti dal dar dobré modlitby. Buď vděčný, že ti dal zažít, jaké to je jít po životních cestách ve dvou s Ním... Snaž se žít tento vztah naplno. Vychutnej si s Ním běžné okamžiky všedního dne. Velké zážitky s Bohem ať jsou pro tebe povzbuzením, že se vyplatí mít Ho rád. **Pamatuj si, že modlit se dá pořád...** Stále se dá totiž milovat Pána Boha. Přemýšlej nad láskou, která je ukryta za věcmi a jevy tohoto světa, a pochopíš ještě víc.

Rada pro ty, co se do ohodnocení nevešli

Co dělat, když krize víry nepřestává? Učitelé duchovního života doporučují pokračovat **dělat dobré skutky, zjistit příčinu** krize, snažit se **modlit a hledat pomoc** u moudrých lidí.

Víte, že: „Víra, to je síla?“

Svatý Martin de Porres dokázal dělat zázraky. Vzbuzovalo to však mezi lidmi rozruch, a tak mu to představení zakázali. Jednou, když šel po ulici, viděl, jak zedník padá z lešení. Rychle zkřikl:

„Stůj, stůj, nepadej! Jdu se zeptat, jestli tě můžu zachránit.“

A představte si. Zedník zůstal viset ve vzduchu. Martinovi představení samozřejmě odsouhlasili záchranu člověka a další zázrak byl na světě.

Tady je naše rezerva

Kdybychom věděli, jakou **sílu nám dává Pán skrze víru**, určitě bychom ji s jeho souhlasem využívali pro dobro světa a dobro lidí. Jde to až k zázrakům.

Pomohou také ve škole: kdo jsou patroni studentů

Pokud budeš během tohoto školního či akademického roku potřebovat v souvislosti se školou speciální pomoc, možná ti přijde vhod obrátit se i na některého z těchto světců, které Církev uctívá jako patrony studujících.

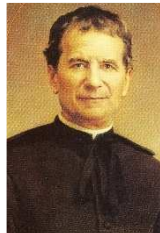
Asi v životě každého studenta je předmět nebo učitel, který umí pěkně zkomplikovat život. A u některých se takových předmětů a učitelů nakupí víc. Když k tomu navíc přijdou nějaké osobní problémy, není nic výjimečného, pokud i ti, kteří běžně v moc modlitby nedůvěřují, začnou hledat pomoc shora.

Prosba o přímluvu svatých není magická formulka, která ti splní všechna přání s přesností zlaté rybky. V kombinaci s vlastní snahou však může být modlitba skutečně skvělý způsob, jak získat i v turbulentních časech potřebný klid, pomoc a sílu.

Sv. Josef Kupertinský

Narodil se ve stáji, stále měl trochu pootevřená ústa, na hlavě ošklivou vyrážku, na koleně hnisající vřed, který zapáchal. Asi tušíš, že vrstevníci ho neměli zrovna v lásce; a pokud se mu nevysmívali, tak se mu alespoň vyhýbali. Byl analfabet, proto ho (navzdory jeho velké touze) nevzali za kněze, „pouze“ za bratra laika. Těžkopádný mladík však rozbil či pokazil vše, čeho se dotkl, proto ho z kláštera vyhodili – až na přímluvu strýce františkána ho přijali do kláštera v Grotelle. Představení mu umožnili vzdělávat se, neobešlo se to však u něj bez velké námahy – a i bez někdy až neuvěřitelné Boží pomoci. Později se stal známým mystikem a díky častým extázím a levitacím i „světcům letů“, právě pro své neblahé studentské časy je však také patronem (slabých) studentů. A pro mnohé ztělesněným důkazem, že dá-li Bůh, i ti nejslabší a nejnešikovnější mohou překonat sami sebe a předsudky ostatních.

Sv. Jan Bosco

Světec, kterého zřejmě ani není třeba představovat. Kněz, vychovatele zakladatel salesiánů se stal patronem vychovatelů, mládeže a – učňů. Patříš-li tedy k těm, kteří studují na nějakém

středním odborném učilišti, pak je tento svatý vhodným orodovníkem právě pro tebe.

Sv. Alois Gonzaga

Mladý jezuita zemřel už jako 23letý, stihl však prožít bohatý a naplněný život. Podobně jako sv. Ignác, zakladatel Společnosti Ježíšovy, do které mladík toužil od mládí vstoupit, i Alois se narodil do bohaté šlechtické rodiny. S otcem trávil jako dítě čas ve vojenských táborech, kde se naučil nejen jezdit na koni a zacházet se zbraněmi, ale také klít a nadávat. Vliv zbožné matky byl však nakonec silnější a z Aloise se postupně stal nábožný, asketický a obětavý člověk. Vzorem může být v tom, že sám jako mladý zápasil s různými lákadly; poté co se však zasvětil Panně Marii a udělal před ní slib čistoty, prý už necítil žádná pokušení proti šestému přikázání. Dokonce i když se dostal na španělský královský dvůr, který byl tehdy znám nevázanou zábavou, dokázal tam strávit dva roky v takové čistotě, až o něm dvorní dámy říkaly, že nemá žádné tělo. Kromě toho, že je patronem mládeže a studentů, jeho přimluvu vyhledávají i lidé při volbě životního povolání.

Sv. Jan Berchmans

Přestože pocházel z chudé rodiny a žil v době, kdy vzdělání nebylo samozřejmostí, byl výborným žákem – a přesto, že po třech letech studia ho rodiče se žalem museli vzít domů, protože nezvládali pokrývat náklady spojené se studiem, nevzdal se. Pracoval jako domácí sluha jistého kanovníka, a i když se nemohl účastnit všech hodin, využíval každou volnou (i noční) chvíli na učení a modlitbu. Inspirován sv. Aloisem Gonzagou, jehož životopis četl, vstoupil do jezuitské řehole a navzdory rodinným problémům z ní neodešel. V zápiscích si své priority vyznačil takto: Bůh, studium, věčný život. I studovat totiž chtěl "k větší Boží slávě" a jako student dosahoval skvělé výsledky. Inspirací může být, že si pro svá studia zvolil patronku – samu Pannu Marii. Také zemřel mladý – ve věku 22 let.

Sv. Reparát

Světec, ke kterému se můžeš vydat i osobně. Jeho pozůstatky se totiž nacházejí v hradním muzeu v Českém Krumlově. Oficiální patronem studentů není, o jeho

přímluvu v době (školních) zkoušek však chodili bratislavští studenti prosit už během socialismu. Ostatky světce s tematickým jménem (reparátem se běžně nazývají opravné zkoušky) se vystavují v ozdobném relikviáři a v Českém Krumlově jsou od 26. července 1772, kdy byly přivezeny truhlářským mistrem Antonínem Leyrerem.

(podle KN)

Co jsme prožili

První svaté přijímání ve Žďárce

Dne 26. června 2022 se při nedělní bohoslužbě ve Žďárce po delší době konala slavnost prvokomunikantů. K prvnímu svatému přijímání přistoupilo 6 dívek z naší farnosti. Celou nelehkou přípravou nakonec prošly a pod vedením pana

faráře a s pomocí svých rodin se připravily Nela Bělochová, Klára Humpolíková, Ema Helena Kozáková a Nikola Suchomelová ze Žďárce, Pavlína Jakešová z Tišnovské Nové Vsi a Veronika Bytešníková z Řikonína. V sobotu předcházející dni slavnosti se děvčata dopoledne sešla s panem farářem v kostele ve Žďárce, aby se

na průběh obřadu připravila a zejména aby poprvé přistoupila ke svátosti smíření. Všechna děvčata, která v naší farnosti poprvé přijala Tělo Páně, vypadala radostně a všem to moc slušelo. Za rodiče děkujeme panu faráři za podněcování dětí k rozvoji vztahu k Bohu a prohlubování víry, ochotným ženám z farnosti za úklid kostela i jeho výzdobu, zpěvákům, ministrantům i všem

zúčastněným farníkům za povzbuzování dětí nejen v průběhu slavnostního obřadu.

Jakub Kozák

Oprava zvonů ve Žďárci

V první polovině letošního roku probíhala rekonstrukce zvonů ve Žďárci.

Ve věži farního kostela sv Petra a Pavla ve Žďárci se nacházejí čtyři lité zvony ze zvonoviny o průměru 900 mm, 840 mm, 670 mm a 640 mm, jejich váha je 440 kg, 360 kg, 180 kg a 160 kg. Nejstarší zvon byl vyroben v roce 1561, další je z roku 1697, poslední dva pak byly odlity v roce 1967. Některé byly zavěšeny na ocelových závěsech, v dubové stoličce, jeden je na dubovém závěse.

Zvony jsou také několikrát zmíněny ve farní kronice. První zápis je z roku 1917: *Byla tohoto roku dvojí requisice kostelních zvonů. Napřed vzaty byly mladší, pak i starší zvony. Zdejší zvony díky svému stáří šťastně unikly requisici (Ovšem potrvá-li válka déle dojde nejspíše i na ně.)*

Další zápis je pak z roku 1967: A potom jsme začali pomalu uskutečňovat přípravu na pořízení 2 nových zvonů. Jejich výroba se měla uskutečnit

na místě ve Žďárci. Kůlnu nám ochotně k použití poskytnul pan František Chmelíček. Koncem srpna jsme vypůjčili pec na tavení kovů a zvonářský mistr hned začal s přípravami a vlastní prací. Dne 16. září byly již oba zvony ulity. Větší má necelých 400 kg, menší necelých 200 kg. Potom byly zvony p. Dobrodinským kolaudovány a učiněna příprava na zavěšení.

Na neděli dne 22. října 1967 bylo stanoveno svěcení zvonů. Byla krásná neděle. O ½ 2 hod. odpoledne přijel pan kapitulní vikář ThDr. Josef Kratochvíl, aby zvony posvětil. Za veliké účasti lidí a okolních kněží – byly zvony posvěceny a zavěšeny do věže. Bylo to dojemné, když po mši sv. hned se rozezvučely dohromady

4 zvony, které pěkně sladěly, zachvívaly širým okolím. Lidé dojatě poslouchali a radostně se rozcházeli v podzimním podvečeru do svých domovů. Dnes již všechny zvony mohutně vyzvánějí při církevních slavnostech.

Poslední krátká zmínka ve farní kronice je z roku 1977: *Byly zakoupeny nové signální hodiny pro elektrické zvonění, starší hodiny nám vypověděly službu.*

Zub času na zvonech zapracoval a byla tak nutná jejich oprava. Bylo nutné provést opravu zavěšení zvonů, řetězový pohon pro automatické zvonění nebyl ke zvonů příliš šetrný, srdce všech zvonů byla velmi tvrdá, ocelová a vytloukala zvony.

Opraveny byly zvonové stolice, provedena sanace od dřevokazného hmyzu, opraveny pozice pro umístění ložisek a vyměněna všechna ložiska. Všem zvonům byl udělán nový dubový závěs a upravena tvrdost srdce.

Byl zrušen původní řetězový pohon, všechny zvony nyní mají lineární pohon, který funguje na principu pohybu na magnetickém polštáři. Dodány byly nové spínací hodiny s liturgickým kalendářem – automatické vypínání zelený čtvrtek, velký pátek, bílá sobota a dálkové ovládání zvonů.

Zvonění funguje automaticky podle nastavení. Dle důležitosti zvonění se zapojuje jeden nebo více zvonů, během zvonění např. v pracovní dny se jednotlivé zvony střídají. Předě mší svatou spouští zvonění varhaníci.

Zvonění bylo poprvé představeno při poutní mši svaté v neděli 3. července. Po mši svaté pan farář spustil zvonění pomocí dálkového ovládání.

Rekonstrukci zvonění provedla firma Impul-B, cena opravy činila 494 606,87 Kč.

R. Mašek

Pouť ve Žďárci

V neděli 3. července v 9:30 se ve slavnostně vyzdobeném farním kostele sv. Petra a Pavla ve Žďárci konala poutní mše svatá, kterou celebroval otec Pavel.

Jak se již stalo tradicí, obětní dary přinesly dívky v krojích. K slavnostnímu průběhu mše svatě přispěla svým zpěvem místní schola.

Upřímné poděkování patří všem, kteří se na důstojném průběhu mše svatě podíleli.

R. Mašek

Tradiční pouť ve Skryjích - 5.7. 2022

Cyrilometodějská pouť ve Skryjích má už bezmála 100 letou tradici. Od roku 1928, kdy byla postavena na místě bývalého Hrádku kaplička stal se den svátku Cyrila a Metoděje významným dnem nejen pro Skryje. Setkání věřících, přátel obce i náhodných hostů má svoje nezaměnitelné kouzlo. Poutě, na kterou se těšíme připravujeme s předstihem. Kapličku, její okolí i celou obec. Začínají prázdniny, léto je čas dovolených. Naše poutě, to je den sváteční, výjimečný, plný pohody a radostných setkání s rodinou, přáteli. Ani letos tomu nebylo jinak. Ani trocha deště na tom nemohla nic změnit. Poutníky z okolních obcí ani déšť neodradil.

Po mnoha letech byla letošní mše svatá sloužena v prostorách kapličky, muzikanti se schovali se svými nástroji pod zvonici a ostatní příchozí poutníci pod deštníky. Díky ozvučení mohli všichni naslouchat slovům otce Pavla a být při slavnostním průběhu mše doprovázené zpěvem i hudbou při tom.

Po slavnostní mši jsme odcházeli se svými blízkými domů, pohoštění bylo připraveno i v areálu obce i v Pensionu pod kapličkou. Bylo příjemné posedět s rodinou, přáteli a na chvíli zapomenout na každodenní starosti.

Děkuji všem, kteří si udělali čas a do Skryjí přišli i těm, kteří pomáhají tento den připravit. A zase za rok?

MUDr. Jana Jeřábková, starostka obce

Pouť na Litavě

V sobotu 30. července v 16 hodin se před kapličkou na Litavě konala poutní

mše svatá u příležitosti svátku patronky sv. Anny. I přes nejisté počasí se u kapličky sešli místní věřící i poutníci z okolí.

Po skončení mše svaté jsme se přesunuli na občerstvení, které v prostorách hasičské zbrojnice, nachystaly místní hospodyňky.

A. Bednářová

Pouť v Tišnovské Nové Vsi

V sobotu 13. srpna v 11:00 se ve slavnostně vyzdobené kapli zasvěcené Panně Marii v Tišnovské Nové Vsi konala poutní mše svatá, kterou celebroidl P. Pavel Kopecký, farář v Čebíně. Slavnost doprovodila svým zpěvem schola ze Žďárce. Velké poděkování patří všem, kteří se na průběhu pouti podíleli.

R. Mašek

Věděli jste?

Hodinová procházka dvakrát za týden dokáže zvětšit rozměr hipokampu, což je část mozku, která zahrnuje verbální paměť či učení. Pravidelná procházka vám tak může pomoci zlepšit slovní zásobu a usnadnit učení

(podle KN)

Co nás čeká, dá-li dobrý Bůh

Pouť v Rojetíně

V sobotu 10. září v 9 hodin.

Pouť v Řikoníně

V sobotu 10. září v 11 hodin.

Pouť v Ostrově

Ve středu 28. září v 10 hodin.

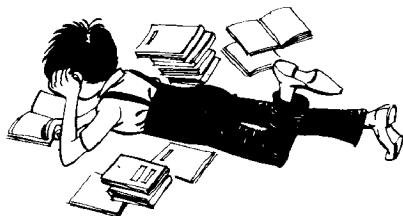
Den seniorů

V neděli 2. října ve 14:30 tradiční setkání seniorů na farním dvoře pod pergolou.

Změna vyhrazena

Knižní okénko

Karel Moravec

Evangelium na každý den 2023

Knížka kapesního formátu je každodenním průvodcem pro ty, kdo touží číst a rozjímat evangelium v rytmu liturgie církve. Evangelní úryvek příslušného dne je doprovázen krátkým komentářem. Podněty k rozjímání na rok 2023 připravil P. Karel Moravec. Evangelium dne je uvedeno v plném znění. Nechybí však odkaz na ostatní liturgická čtení a informace o slavnosti, svátku či památce daného dne.

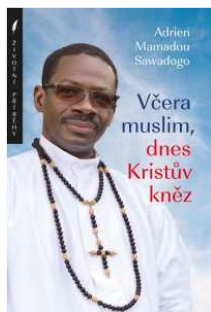
Vydalo nakladatelství Paulínky

cena 129,- Kč

Adrien Mamadou Sawadogo

Včera muslim, dnes Kristův kněz

Z upřímně věřícího muslima se stal kněz a misionář působící v rodné Africe. Je to Bůh, kdo vždy zvítězí, tvrdí Adrien. Tohle motto si zvolil, když se rozhodl převyprávět dobrodružství svého obrácení ke Kristu a povolání ke kněžství. Rád zdůrazňuje: „Nejde tu ani o vítězství křesťanství, ani o prohru islámu, ale o uskutečnění Božího díla.“

Jedním ze znamení Boží velikosti a věrnosti pro něj byla i chvíle, kdy na jeho kněžské svěcení v Banfoře dorazil proti všem očekáváním i jeho otec. Ačkoli sám zůstal věrným muslimem, nakonec s úctou přijal volbu svého nejstaršího syna, protože viděl, že v jeho životě je evidentně u díla sám Bůh.

Vydalo nakladatelství Paulínky

cena 225,- Kč

Svatý Václav je držitelem jednoho prvenství. V osmisměrce najdete jakého.

achát; akát; alfa; anoa; brko; čela; Česko; dary; diskař; dotěra; druh; dřevomorka; duha; Dyje; Elsa; evidence; havíř; hlodání; hlupák; hnus; horizont; iglú; implantát; kánoe; kapitula; kaptorga; kloty; koala; konzola; koupelny; lado; láka; lesy; levharti; lezec; lyry; maký; malba; měna; molo; nakázati; namalovat; nástraha; natě; obuv; odvolat; okraj; ostny; pakůň; pasivita; pece; piáno; plen; plst; pltě; pýcha; pyramidy; Radan; sebechvála; schránka; skalnička; sovět; stany; svaloměr; šansoneta; Šumava; Švýcarsko; tahač; tomsa; třep; údaje; úhor; úvod; viadukt; založit; zdar; zdvihák

DOBRODRUŽSTVÍ
S JEŽÍŠEM

PŘÍTEL DO KAŽDÉHO

Poznáš někoho, kdo se s tebou rád setkává, když máš dobrou náladu? Napiš, s kým si veesele promluvíš a žertuješ:

A znáš někoho, kdo se s tebou rád setkává i tehdy, když máš potíže, jsi bez nálady, nebo si nevíš s něčím rady?

Ještě stále nevíš, o kom mluvíme?

Zjistíš to, pokud do tajenky dopíšeš vždy první písmeno z nakresleného obrázku.

Je zde NĚKDO, kdo se se vždy raduje ze setkání se mnou, s tebou.

NĚKDO, kdo opravdu vidí do našeho srdce a zná nás možná lépe, než my sami.

NĚKDO, kdo chce s námi prožívat opravdu každou chvíli – okamžiky radosti každodenních dnů, ale i starosti, hněv či smutek, zklamání, zahanbení nebo znechucení, které každý z nás dobře zná.

NĚKDO, kdo je u nás v každém počasí a za všech okolností, ačkoli my ho nevidíme.

Může nám přijít na mysl:
Ale jak může být s námi,
když ho nevidíme?

Kde ses s ním můžeme setkat?

- je v našem srdci
- je v Písmu svatém
- je v srdcích našich blízkých
- je ve svatostánku v kostele
- je v Eucharistii

POČASÍ

Vytvořte si doma
nebo i ve třídě

MODLITEBNÍ KOUTEK

Jdeme do toho!

Nakresli, jak se ty
setkáváš s Ježíšem.

Kříž – symbol
našeho vykoupení
a věčnosti.

Soška nebo
obrázek Pána
Ježíše, Panny Marie
či Svaté Rodiny
nám je pomohou
zpřítomnit.

Váza s květinami
– květiny jsou
symbolem lásky
a úcty. Jejich
krása a vůně
nám připomíná
dokonalost
Božího
stvoření.

Svíčka – představuje
vzkříšeného Ježíše
jako Světlo světa, které
zvítilo nad tmou.

Písmo svaté – je to Boží slovo,
které chceme poslouchat.

Na začátek stačí opravdu
pár věcí. Svůj modlitební koutek
můžeme zvelebovat.

Nakonec to může být
ubrus, krabička s růženci, oblíbený citát
z Písma svatého, košík s dalšími modlitebními
knížkami nebo životopisy svatých, polštářek nebo
koberečky k sezení nebo klečení, zvonek
na zhasinání svíček, kropenka...

Něco na závěr...

Jeden ateista rybaří u jezera Loch Ness, když najednou jeho člun napadne lochneská příšera. Jedna rána ocasem a chlápek i s člunem vylétl deset metrů do vzduchu. Příšera otevřela tlamu, aby ho chytla. On v úděsu zařval: „Ach, Bože, pomoz mi!“

V tom se všechno zastavilo, chlápek visí jen tak ve vzduchu, a z nebe se ozve hromový hlas: „Myslel jsem, že ve Mě nevěříš!“

„Ale no tak, Bože, nech toho. Před dvěma minutami jsem nevěřil ani v lochneskou příšeru!“

Manžel dneska přišel domů a tvrdí mi, že spal u kamaráda. Tak jsem volala 5 jeho nejlepším kamarádům... U dvou prý spal a u tří ještě spí!

Rozhodla jsem se, že nebudu chodit spát naštvaná. Od pondělí jsem nespala....

„Včera jsme se s manželkou strašně pohádali, ale nakonec přilezla po kolenou.“

„A co říkala?“

„Vylez zpod tý postele, srabe.“

„Včera mě tak naštvála tchyně, že jsem se neovládl.“

„A co bylo za odvetu?“

„Schoval jsem jí zuby.“

Které zvíře je nejsilnější ze všech? Hlemýžď'. Ten si nese na zádech celý domeček.

„Ta ženská z navigace mi chce asi rozbít vztah. Pořád mi radí, že mám zahrnout!“

Psychiatr vyšetřuje pacienta a klade mu různé záludné otázky: „Co by se stalo, kdybych vám uřízl jedno ucho?“

„Neslyšel bych.“

„A co by se stalo, kdybych vám uřízl druhé ucho?“

„Neviděl bych.“

„Jak to?“ podiví se psychiatr.

„Spadly by mi brejle.“